

ZILE ȘI ADEVĂRURI ISTORICE

12 septembrie 1937
12-16 februarie 1938
7 noiembrie 1976

de **TRAIAN DORZ**
Fragment

Cuprins

- Caută-ntruna Adevărul
- Să lași un semn
- Închinare
- Să nu uiți legământul
- Cine-și pierde...
- Zile și adevăruri istorice
- Frumosul început și desfășurarea lui
- Fără luptă nu-i cunună
- Ziua și adevărul istoric din 12 septembrie 1937
- O, apără-ți steagul!
- Doamne,-n ceasul focului
- Cele de după aceea
- Când ești trimis...
- Ziua și adevărul istoric din 12-16 februarie 1938
- Când trebuie o jertfă
- Ziua și adevărul istoric din 7 noiembrie 1976
- Cel ce te-a înscris
- Pentru un legământ
- Și o ultimă înștiințare
- Să știi s-aștepți
- Oastea Ta, Isuse

CAUTĂ-NTRUNA ADEVĂRUL

Caută-ntruna Adevărul, căci el nu-i ușor de-aflat, vorbele, cu cât mai multe, ți-l ascund – nu ți-l arată, cărțile nu-l spun pe rânduri, ci pe-alături și pe sub: când e-o lebadă ce tace, când e un zglobiu hulub.

Nu disprețui săracul – căci și tu ești un sărac; numai Adevărul este bunul ce-ți rămâne-n veac; pune-i vorbe tale lacăt, pune-i faptei tale frâu și nu-și crede-atinsă ținta până treci al morții râu.

Nu vorbi de-naintașii sfinți și vrednici, și eroi până nu-ți înalți viața mai presus de-orice noroi; intră prin înțelepciune unde-i Adevărul Zeu

și vei descuria chivotul tainelor lui Dumnezeu...

Cât pământ ai sub picioare, atât ai deasupra cer,
gândurile, amândouă deopotrivă ți le cer,
însă Adevărul spune: mai întâi de Cer s-ascuți;
Dumnezeu împărățește prin cei buni, nu prin cei mulți.

Caută pacea și aleargă după Adevăr mereu,
doar așa poți fi prieten și copil lui Dumnezeu;
Adevărul o să-ți schimbe spinii frunții, în curând,
în cununa ce răsfrânge slava-n veci crescând-crescând...

SĂ LAȘI UN SEMN

Să lași un semn pe unde treci
când știi că nu mai vii în veci,
ca cei ce duc solia ta
s-o poată mai ușor purta.

Să lași un umblet mai frumos
cu crucea ta după Hristos,
ca cei ce vin cu crucea lor
s-o poată duce mai ușor.

Să lași un fel mai 'nalt adus
de-a suferi pentru Isus,
ca cei ce-ajung în anii grei
să sufere frumos și ei.

Să lași o pildă de urmat
la cei pe care i-ai chemat,
pe acei ce-au ascultat ce-ai spus
să-i duci mai drept după Isus.

Să lași un mai frumos îndemn
în orice grai și-n orice semn,
ca fiii și urmașii tăi
să-i vezi mai sfinți pe-a vieții căi.

Atunci, pe urma-ți, fericiți,
călca-vor mulți urmași iubiți,
iar Sus, în Cer, la Dumnezeu,
de toți vei fi cinstit mereu.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin (Matei 28:19-20).

ISUS HRISTOS,
Veșnicul și Unicul Adevăr, Judecător și Dumnezeu,
Slavă veșnică Ție!

Pentru Adevărul Tău cel nespus de hotărât
și pentru Dragostea Ta cea nespus de dulce
cu care Ți-ai dăruit lumina,
cu care Ți-ai vărsat sângele
și cu care Ți-ai biruit moartea
pentru răscumpărarea și mântuirea noastră,
– dar și pentru Dreptatea Ta cea nespus de aspră
cu care vei judeca neascultarea,
vei pedepsi nelegiuirea
și vei osândi veșnic fărădelegea
celor ce au dezbinat, au chinuit și au pierdut
copii ai Tăi și adunări ale Tale,
– slavă cutremurătoare Ție!
Pentru mângâierile veșnice pe care le vei da
tuturor celor chinuiți pentru Numele Tău,
tuturor celor batjocoriți pentru slava Ta,
tuturor celor condamnați pentru libertatea Ta
și tuturor celor ce au fost în vreun fel năpăstuiți pentru Tine,
– dar și pentru plata pe care o vei da chinuitorilor,
pentru osânda dreaptă pe care o vei da celor asupritori
și pentru pedepsirea celor care au condamnat nevinovăția,
au spurcat neprihănirea,
au sugrumat conștiințele,
au întemnițat Adevărul,
au batjocorit Jertfa
și au călcat în picioare sângele sfinților Tăi,
– slavă înfricoșată Ție!
Pentru Cerul cel strălucitor – răsplata chinuiților Tăi,
dar și pentru Iadul cel întunecat – plata celor chinuitori,
amândouă la fel de drepte,
Slavă veșnică Ție,
Dumnezeul, Judecătorul și Adevărul Unic și Veșnic,
Isus Hristos! Amin.

SĂ NU UIȚI LEGĂMÂNTUL

Să nu uiți legământul, să nu ți-l uiți, îți spun,
c-ai să-l regreți odată plângând ca un nebun
și-ai să alergi odată topindu-ți ochii goi,
– dar dragostea zdrobită în veci n-o-nvii napoi.

Să nu-ți uiți datoria spre Sfântul Dumnezeu,
că nu-i o altă vină s-o ispășești mai greu
și-ai să bocești odată cu sufletul arzând,
dar vremea cea trecută n-o mai întorci nicicând.

Să nu uiți așteptarea acelor care plâng,
că ai s-o simți odată arzându-ți sânul stâng
și-ai ocoli pământul să-l poți afla pe-acel
ce ți-ar ierta păcatul, să poți scăpa de el.

Să nu uiți niciodată ce-i unic și divin,
căci toată viața-n urmă ți-o vei scălda-n venin,
dorindu-ți orice moarte pe zi de mii de ori,
nici îndurând viața, dar nici putând să mori.

Ci ține-ți legământul și dragostea frumos,
așa să mergi cu ele în fața lui Hristos;
când mulți se duc spre iadul amarelor muștrări,
tu nalță-ți legământul spre veșnice cântări.

CINE-ȘI PIERDE...

Cine-și pierde mâna dreaptă
cum mai face-o cruce?
Cine-și pierde soțul vieții
jugul cum și-l duce?
Cine-și pierde ochiul, oare,
lumea cum s-o vadă?
Cine-și pierde legământul
cine-o să-l mai creadă?

Cine un genunchi și-l pierde
cum să se mai roage?
Cine-și pierde calea dreaptă
spre ce urmă trage?
Cine-și pierde părtășia
dulce-a rugăciunii
cine-l va scăpa din groaza
căilor minciunii?

Cine-și pierde limpezimea
inimii din sine,
cu ce, Doamne, să mai vină
fericit spre Tine?
Cine-și pierde-arıpa sfântă
cum o să mai zboare?

Cine și le pierde toate,
Doamne, greu mai moare...

ZILE ȘI ADEVĂRURI ISTORICE

Fragment

Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos a spus: „Tatăl Meu lucrează și Eu de asemenea lucrez“ (Ioan 5:17).

Tot ce se petrece în lume – văzut sau nevăzut, cunoscut sau necunoscut, mai direct sau mai indirect – cu oricare dintre oameni în parte sau cu toată omenirea la un loc, este întru totul numai urmarea lucrării acesteia pe care o face Dumnezeu. El lucrează liniștit sau puternic, frumos sau cutremurător, cu bunătate sau cu asprime, cu milă sau cu judecată, mângâietor sau dureros – după un plan plin de înțelepciune, de dragoste și de dreptate, dar desăvârșit și neschimbat, răsplătind fiecăruia la vremea sa și potrivit faptelor sale.

Oamenii zic: întâmplarea a făcut... Sau: așa i-a fost soarta. Sau zic: neprevăzutul, ori destinul, ori hazardul; dar cei ce vorbesc așa nu știu că nici o întâmplare nu este întâmplătoare. Că soarta nu este oarbă, că neprevăzutul nu vine de la sine... Că destinul, că hazardul, că întâmplarea despre care vorbesc ei sunt numai uneltele și mijloacele prin care lucrează Dumnezeu spre răsplătirea sau pedepsirea fiecărui om – sau familii, sau popoare – potrivit căilor și faptelor acestuia sau acestora, la vremea măsurată, când trebuia să vină asupra sa urmările acestor căi și ale acestor fapte.

Odată stăteam de vorbă cu cineva despre căile tainice ale acestor judecăți și răsplătiri ale lui Dumnezeu. La un moment dat al discuției noastre, acel om a strigat plin de uimire:

„Dacă într-adevăr Dumnezeu, Această Ființă Supremă, există, atunci El sau Ea – Ființa Aceasta – trebuie să fie extraordinar de înțeleaptă, de iubitoare, de severă și de puternică... De o înțelepciune, de o iubire, de o severitate și de o putere cum noi, oamenii, niciodată nu ne-o vom putea închipui...“

Da, așa este! Și, datorită acestei nepriceperi a noastre, noi nu ne putem explica cele mai multe din lucrările acestei extraordinar de mari Înțelepciuni a lui Dumnezeu, care uneori ne izbesc mintea și inima ca niște lovituri nimicitoare. Ori ca niște taine care ne uimesc și pe care nu ni le putem explica și îndreptăți.

Viața noastră, care, în mod normal, ar trebui să se desfășoare într-o continuă interdependentă și într-o dulce părtășie și întrepătrundere cu Dumnezeu cum este viața cu rădăcina și frunza cu ramul, familiarizându-ne și încorporându-ne în El, se petrece de fapt altfel. Chiar și după ce, prin nașterea din nou, am fost altoiți în Hristos, seva Lui nu curge continuu în noi și prin noi, ci mai există și goluri și întreruperi mai lungi sau mai scurte, mai mari ori mai mici. Și în golurile acestea se petrec schimbări și intervine o înstrăinare între noi și El. Chiar dacă după aceea starea noastră revine iarăși la normal și părtășia noastră cu Isus se reface cumva din nou, totuși acele goluri rămân. E ca și cum funia ruptă, deși legată iarăși, va avea totuși noduri, unde se va vedea totdeauna cu tristețe că acolo a fost ruptă... În acele goluri, faptele noastre fiind străine de Dumnezeu, tot așa ne devin și nouă străine faptele Lui. Părtășia noastră fiind ruptă de El, ruptă devine și de noi părtășia Lui. Aceste stări și timpuri devin apoi niște amare amintiri și pentru El, și pentru noi. Și, cu cât numărul lor și durata lor e mai mare, cu atâta paguba noastră e mai grea.

Există un nivel până la care Dumnezeu coboară spre ființa noastră și până la care noi ne

putem înălța spre El, pentru ca să se facă atingerea, contactarea, sudura noastră fericită cu Hristos, prin care puterea și viața din El trece asupra noastră, iar slăbiciunea și moartea din noi să treacă asupra Lui. În acel punct și în acel moment se împlinește Cuvântul care zice: „Moartea a fost înghițită de viață.“ Dumnezeu coborând în noi, iar noi înălțându-ne în El... El înomenindu-Se în noi, iar noi îndumnezeindu-ne în El. Ce taină divină este aceasta! Ce rare sunt minunile acestea, și totuși ele există. Și au fost create și rânduite ca să nu fie excepții, ci să devină regulă, fiindcă acesta a fost modul normal de viață pe care l-a voit Dumnezeu între noi și El. Așa cum a fost la Început, după cum este scris: și Domnul Dumnezeu umbla cu omul prin grădina Edenului... (Geneza 2:15). Dintr-o astfel de stare, omul spune ca și Sfântul Apostol Pavel: „Pot totul în Hristos“, pentru că acel contact cu Dumnezeu l-a făcut strălucit și strălucitor. A îndepărtat zidul despărțitor, a spart coaja firească ce împiedica lumina, închidea orizontul, încătușa mintea, sugruma duhul, și întregă ființa omului s-a eliberat biruitor, definitiv și total. Atunci dintr-o dată înțelegi, poți, știi, zbori.

Din clipa aceasta nu mai există pentru tine întâm-plare ori mister, ori soartă, ori destin, ori neprevăzut, ori surpriză... Există numai o luminoasă și cutremurător de clară înlănțuire logică și înțeleaptă de urmări și răsplătiri normale ale faptelor și căilor văzute ori nevăzute, pentru noi – dar văzute și știute în totul, pentru El.

Nimic nici nu s-a pierdut într-adevăr, nici nu se pierde. Ci totul numai se transformă.

Fiecare gând, fiecare cuvânt, fiecare faptă – rea sau bună – se transformă în plată rea ori în răsplată bună. În urmare nefericită ori în binecuvântare divină. În chin ori în bucurie, potrivit păcatului ori harului pus în gândul, în cuvântul ori în fapta noastră, pentru noi ori pentru urmașii noștri, după cum iarăși este scris: binele sau răul se răsplătește până și într-un îndelungat neam de urmași...

Numai prin lumina acestor adevăruri putem înțelege și înlănțuirea marilor evenimente istorice care s-au petrecut și se vor mai petrece și cu Neamul nostru și cu Biserica noastră... Cele fericite – ca urmare a credinței înaintașilor noștri, a suferințelor, a jertfelor și a luptei lor atâtea secole și cu atâtea nedreptăți. La împlinirea vremilor de suferință și a măsurii de jertfă, Dumnezeu ne-a dăruit independența noastră națională pentru care se aduseseră aceste cumplite suferințe și jertfe... Răsplata primită era pe măsura prețului dat pentru cucerirea ei. Pentru că nimic nu se primește gratuit. Totul se plătește exact cu prețul normal, cerut după valoarea sa.

Tot așa este și cu nenorocirile, ca urmare a uitării și neascultării de Dumnezeu. Ca urmări ale păcatului, ale necredinței și ale fărădelegilor noastre, ca neam și Biserică. Fiindcă și acestea se plătesc – la vremea scadenței lor – exact cu prețul normal, stabilit de către Dreptatea și Sfințenia lui Dumnezeu și arătat limpede în Cuvântul Său Sfânt și în istorie. Amândouă acestea, la fel de cutremurătoare.

Îndată după câștigarea independenței noastre naționale cu strângerea tuturor provinciilor românești între hotarele libere ale aceleiași țări, Dumnezeul nostru Bun a dorit să ne dea și independența noastră sufletească de sub robia păcatelor ce ne stăpâneau încă mai tirane și mai nemiloase decât stăpânirile opresoare din trecut.

Și Domnul Dumnezeuul părinților noștri făcea aceasta prin minunea ivirii în Biserica și credința noastră străbună a mișcării evanghelice Oastea Domnului, acest curent viu și puternic de renaștere și înnoire duhovnicească în Biserica și a poporul

nostru. O astfel de Lucrare Profetică era un miracol unic în ortodoxie, aducând în viața decăzută, formalistă și adormită a Bisericii o trezire evanghelică, fericită și vie. Iar în întunericul vieții poporului nostru, soluția unui salt salvator, moral, social și spiritual de o unică însemnătate istorică.

Despre începuturile, ca și despre însemnătatea acestei mișcări evanghelice în credința și viața Bisericii și a Națiunii noastre, am vorbit mai pe larg în alte locuri și cu alte ocazii. Dar pentru că cele ce vor urma în această carte se vor ocupa mai îndeaproape tocmai de trei adevăruri foarte însemnate ale Oastei Domnului, socotim folositor să prezentăm foarte pe scurt și aici unele date privitoare la începuturile ei, ca și la desfășurarea evenimentelor mai însemnate din viața acestei Mișcări. Mai ales pentru faptul că puterile care luptă contra Voinii lui Dumnezeu au scornit cu răutate tot felul de minciuni, atât cu privire la viața și intențiile profetului sfânt – Părintele Iosif Trifa, prin care Dumnezeu a făcut această Lucrare duhovnicească – cât și cu privire la istoria ei, la scopurile sale, precum și la desfășurarea marilor evenimente din ea. Aceste minciuni continuă să se răspândească oficial și astăzi, înșelând mințile celor necunoscători sau neinformați și menținând în jurul acestei curate Lucrări a lui Dumnezeu o atmosferă ostilă și dubioasă.

Avem o mare și sfântă datorie față de Adevăr să spulberăm aceste minciuni oficiale și interesate și să denunțăm această conspirație fățarnică și răuvoitoare țesută în jurul acestei sfinte Lucrări și împotriva ei de către propaganda răuvoitoare a vrăjmașului satana, care a procedat și în cazul Oastei Domnului ca și în cazul Învierii Mântuitorului Isus. Când adevărul Învierii a ieșit la lumină, fariseii au dat mulți bani soldaților, să spună că trupul lui Hristos a fost furat din mormânt pe când dormeau ei... Și s-a răspândit zvonul acesta printre iudei – spune Evanghelia – până în ziua de astăzi (Matei 28:11-15).

Exact acest procedeu l-a întrebuințat satana și-l întrebuințează și astăzi față de adevărul Oastei Domnului, atât printre oficialitățile clericale ostile Adevărului, cât și între alții. Și foarte mulți cad victime acestei curse, fără să cerceteze cu bună-credință și seriozitate adevărul cu privire la problema pe care o condamnă fără s-o cunoască. Și împotriva căreia dau sentințe vinovate fără măcar a cerceta cât de puțin ce este și ce vrea în definitiv această Lucrare.

Acești oameni – unii dintre ei chiar cu pretenții mari – își permit să facă afirmații revoltătoare de răuvoitoare și vrăjmașe, de false și tendențioase cu privire la istoria, la originea și scopurile Oastei Domnului. La cauzele conflictului ivit îndată după începuturile ei între Părintele Iosif Trifa și mitropolitul de atunci al Sibiului, Nicolae Bălan.

Dar Dumnezeu și Adevărul vor face odată dreptate atât profetului și martirului Său prin care a făcut Lucrarea aceasta a Oastei Sale, cât și acestei Lucrări, care este și ea tot un profet și un martir.

Pe Părintele Iosif, autoritatea clericală din vremea lui l-a învinuit și l-a martirizat din gelozie și răutate, până la moarte și până după moarte.

Dar prin Lucrarea Oastei Domnului rămasă după el, care crește și rodește tot mai frumos și mai puternic nu numai în Biserica noastră și în poporul nostru, ci depășind cu mult hotarele acestora, Dumnezeu cel viu și Adevărul Lui cel Strălucitor dau o luminoasă dovadă pentru el și pentru cauza Sa, prin triumful și izbânda pe care le dau acestei Lucrări Biruitoare.

Să fie și această carte, ca și adevărurile pe care le consemnează ea, încă o dovadă strălucită despre Adevărul și valoarea acestui om și a acestei Lucrări profetice și divine, pentru ca toți cei de bună-credință să aibă în ea un îndreptar fericit în cunoașterea și orientarea lor asupra acestei Lucrări.

Iar pentru cei care și după cunoașterea acestor adevăruri – din lăuntru sau din afara noastră – vor continua să facă dezbinarea sau să răspândească minciuna, cartea aceasta, scrisă de mâna și de conștiința unuia care a fost martor credincios și adevărat al tuturor acestor lucruri descrise în ea, să fie o mărturie acuzatoare acum și în Ziua Judecării Celei Înfricoșate a lui Isus Hristos, ale Căruia sunt această Lucrare și acest Adevăr.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Amin.

FRUMOSUL ÎNCEPUT ȘI DESFĂȘURAREA LUI

Domnul Dumnezeu nostru, îndurându-Se de toate jertfele și rugăciunile părinților și strămoșilor noștri credincioși, la sfârșitul Primului Război Mondial din 1914-1918, a dăruit țării noastre independența națională. Toate cele zece provincii românești s-au unit pentru prima dată într-o singură țară liberă și independentă, sub numele de „România Mare“.

Dar totdeauna o mare bucurie aduce și o mare îngrijorare. Se împlinise un mare gând, dar se iviseră altele. Scăpase țara oarecum de vrăjmașii din afară, dar rămăseseră vrăjmașii dinăuntru. Iar aceștia s-au dovedit a fi și mai primejdioși. Vrăjmașii din afară nu ne putuseră nimici ființa noastră pământească, dar cei dinăuntru lucrau puternic la nimicirea ființei noastre spirituale. Primejdia aceasta este de o mie de ori mai mare. Când vrăjmașul trupesc te învinge, îți face un rău mic din care te ridici iarăși (de câte ori ne-am ridicat noi în istoria noastră!). Dar când vrăjmașul sufletesc te învinge, acesta îți face răul cel mai mare, din care se poate să nu te mai ridici niciodată.

Marile războaie, cu frământările și împrăștierea lor de oameni, cu spaimile și distrugerile lor, au cutremurat întotdeauna adânc sufletele oamenilor și ale popoarelor, înmulțind păcatele, mărind urile, tulburând adânc viața tuturor. Și aceste nenorociri, după acest război, s-au răsfrânt adânc și asupra țării noastre.

Pentru liniștirea și așezarea treburilor în ordinea cea nouă și în țara cea nouă, toate capetele luminate ale Neamului și ale Bisericii se gândeau atunci la o mulțime de inițiative bune și căutau căile cele mai potrivite pentru a se ajunge cât mai grabnic și cât mai bine la îndreptarea relelor războiului. Și la așezarea unei vieți pașnice și sănătoase în toate ținuturile țării.

Ardealul, care cuprindea cea mai mare întindere teritorială dintre toate ținuturile alipite la patria-mamă, avea cel mai mare număr de străini și de primejdii. De aceea avea și cea mai mare nevoie și de măsuri bune.

Printre aceste prime măsuri bune care trebuia luate spre îndreptarea adevărată a lucrurilor era nevoia unei puternice evanghelizări. Se dovedise limpede, din viața altor popoare aflate în astfel de mari răscruci istorice, că singură Evanghelia lui Hristos este în măsură să schimbe și să îmbunătățească profund stările și sufletele oamenilor. Iar dacă se schimbă spre bine sufletele, toate celelalte se schimbă și se rezolvă de la sine, frumos și fericit.

Deci prin anul 1921, în plină frământare, când încă nu se liniștiseră apele lumii și nici agitațiile din afară în jurul hotarelor țării noastre, a fost convocată la Mitropolia Sibiului – care era centrul religios al Bisericii Ardealului – o consfătuire numită biblică. Au luat parte la ea cei mai aleși oameni de răspundere de atunci, clerici și laici, spre inițierea unor măsuri practice pentru însănătoșirea vieții și activității unite a Bisericii și a mirenilor. În folosul ridicării morale și materiale a Poporului nostru și a Credinței noastre. Îndeosebi în Ardeal.

Printre acele măsuri bune pe care ei le-au crezut potrivite pentru împrejurările de atunci, la un loc de frunte s-a văzut nevoia înființării unei puternice gazete religioase pentru popor. Fiindcă nici un alt mijloc de îndrumare a mulțimilor nu este mai puternic și mai rodnic decât cuvântul scris. Gazeta și cartea bună sunt un sfătuitor care, dacă intră în casa omului, nu mai iese până ce îl face și pe om luminat, harnic și cumpătat. Cuvântul vorbit, cât ar fi de bun și de frumos, după o zi, două, se uită. Dar cuvântul scris nu. El stă acolo și lucrează până ce aduce rod.

Însă o gazetă bună nu o poate scrie oricine și nu se poate scrie oricum. Căci dacă este nevoie ca un cuvânt vorbit o dată să fie cinstit și adevărat, ca să poată fi crezut și urmat, apoi cuvântul scris trebuie să fie găsit de o sută de ori mai cinstit și mai adevărat. Atunci așa se știa. Atunci cărțile și revistele erau așa de rare ca banii buni. De aceea aveau și crezare, și preț.

Mai târziu, după ce s-au înmulțit toate, au început, ca banii de inflație, să-și piardă și crezarea, și valoarea.

Pentru a scrie o gazetă bună și o carte bună, se cereau pe atunci trei mari condiții: întâi credință, apoi talent, apoi curaj. Credință pentru misiunea ta, talent pentru cititorii tăi, apoi curaj pentru greutățile mari care ți se puneau în față din toate părțile. Atunci nici o gazetă bună pentru popor nu pornea dintr-o inițiativă și organizare oficială. Toate gazetele și cărțile pentru popor erau redactate și răspândite de niște persoane sau instituții bisericești ori particulare la care lucrau cu însuflețire câte unul sau doi, sau trei „nebuni“ care se topeau luminând, ca Eminescu ori Coșbuc, ori Slavici, ori atâția alții ca ei, pentru luminarea celor mulți.

Mai ales darul scrierii este un dar ales. Poate cel mai ales și cel mai rar dintre daruri. Căci vorbitori pot fi oricâți, dar scriitori adevărați n-au fost niciodată mulți. Mai ales pentru popor, nu oricine poate să scrie în așa fel, încât să fie citit totdeauna și de către toți, cu folos și cu plăcere. Trebuie să ai nu numai talent și cunoștințe, ci și un vocabular simplu, cald, corect și clar, spre a fi înțeles și cuceritor pentru inimile celor cărora le scrii.

Pe atunci, cartea și gazeta bună am spus că erau foarte rare și foarte scumpe, dar și mijloacele de cumpărare ale poporului erau foarte reduse. Trebuia să fie nespus de bine scrisă o carte ori o gazetă pentru ca ea să găsească răsunet în țară și să se poată vinde. Condițiile sociale, materiale, financiare erau foarte grele, iar banul de cumpărare se procura cu nespus de mare greutate, mai ales de către țărani și muncitori, care formau 80-90 la sută din populația țării. O gazetă pentru popor nu putea trăi fără abonați, iar abonați nu găsea decât dacă era scrisă nu numai cu un cuprins atât de felurit câte preocupări avea atunci poporul lipsit și răvășit de crize, de boli, de sărăcie și de analfabetism, ci să fie și un scris deosebit de dăruit, de cuceritor și de interesant, spre a vedea omul că merită greul sacrificiu material al unui abonament.

Pentru scopurile Mitropoliei Ardealului, gazetă se găsea, hârtie și tipar, de asemenea... O

instituție ca aceasta putea orice.

Și cititori s-ar fi găsit până la urmă. Dar cel mai greu de găsit era omul înzestrat de Dumnezeu cu talent și cu suflet în stare să dea viață gândurilor și inițiativelor. Nu-i greu să faci planuri frumoase, ci greu este să le realizezi frumos. Poate să fie un gând cât de bun, dar dacă nu se găsește omul care să-și îngroape în realizarea acestui gând sufletul său, lacrimile sale, sudoarea și sângele său, odihna și sănătatea sa, nu se va alege nimic din tot acest gând, din toată această inițiativă, oricât de bună și frumoasă ar fi ea. Câte inițiative bune n-au fost, dar dacă n-a fost „nebulă” binecuvântat de Dumnezeu care să le dea mintea și inima lui, puterea și viața sa, nu s-a ales nimic din ele nici în trecut, nici în prezent și nici în viitor.

Dar când vine vremea împlinirii unui gând al lui Dumnezeu, atunci inițiativele omenești și conjuncturile întâmplărilor istorice vin în întâmpinarea acestui gând divin și atunci omul potrivit (de Dumnezeu) vine la locul potrivit (de împrejurări).

La gândul binecuvântat al gazetei religioase prin care Dumnezeu vroia să facă o lucrare binecuvântată, El a adus și omul binecuvântat prin care să se realizeze aceasta. **Căci, în planul îndurării Dumnezeiești, această Lucrare era menită să fie mijlocul prin care să se facă saltul mântuitor al Poporului nostru spre Lumină. Și al Bisericii noastre spre Viață.**

În vremea aceea, la Vidra de Sus, satul din Munții Apuseni al eroului Avram Iancu, preoțea de zece ani Părintele Iosif Trifa, care fusese căsătorit în 1911 cu o nepoată a eroului, Iulia Iancu. Din căsătoria lor se născuseră patru copii, dintre care trei muriseră în primii ani ai vieții lor. Ultimul copil, o fetiță, murise în același timp cu mama ei, Iulia, în primăvara anului 1919, secerată de epidemia de gripă care bântuia atunci peste tot. Rămas singur, doar cu copilașul său, Titus, născut în 1916, Părintele Iosif Trifa își împlinea în chipul cel mai jertfitor slujba sa de părinte și îndrumător al unora dintre cei mai nefericiți și mai săraci fii ai țării noastre, moșii, locuitorii Munților Apuseni, neamul martirilor Horea și Iancu. Încă din anii studenției sale la Beiuș, apoi la Arad și Sibiu, tânărul Iosif Trifa a dat dovada unui suflet mare și a unui viguros talent de scriitor religios pentru popor. De-a lungul anilor săi de student, apoi de învățător și preot, el s-a devotat scrisului religios și activităților folositoare poporului, cu toată ființa sa. A colaborat la toate gazetele și revistele care apăreau atunci atât în Ardeal, cât și în Vechiul Regat, afirmându-se ca unul dintre cei mai harnici și mai talentați militanți pentru trezirea și renașterea sufletească a Bisericii și Poporului nostru.

Fiind astfel cunoscut și apreciat peste tot ca omul cel mai înzestrat cu talent și cu spirit de sacrificiu pentru această cauză sfântă, toate părerile de la Mitropolia Ardealului, în frunte cu a mitropolitului Bălan – și el tânăr ales! – s-au oprit asupra Părintelui Iosif, socotindu-l ca pe cel mai potrivit a fi chemat și a se încredința conducerea și scrierea viitoarei gazete religioase pentru popor...

Și astfel, la 1 ianuarie 1922, apăru primul număr din Lumina Satelor, gazeta săptămânală pentru popor redactată de preotul Iosif Trifa și editată de Mitropolia Ardealului din Sibiu. Un an întreg a apărut săptămânal această gazetă în 6, 8, 10, 12 pagini, scrisă aproape în exclusivitate de redactorul ei, care se dovedea cu plinătate că era omul providențial pentru misiunea aceasta.

Tot materialul care alcătuia gazeta, privitor la absolut toate cele ce interesau cercul larg

de cititori cărora li se adresa, era scris de el în felul cel mai competent și mai atrăgător. Toți anii săi, trăiți în mijlocul sărăciei și al țăranimii, îl făcuseră să cunoască până la adâncimea lor toate nevoile și preocupările celor mai largi pături ale poporului nostru. Cu spiritul lui fin și cu inteligența lui scilpitoare, cu dragostea lui adâncă față de popor și cu înflăcărata lui credință în Dumnezeu, el a făcut din gazeta pe care o însuflețea cu toată ființa o tribună a dragostei lui de Dumnezeu și de popor, un stâlp de foc călăuzitor prin întunericul și pustiul vremilor și stărilor acelora, spre țelul salvării naționale. În noaptea Anului Nou 1923, el își făcea cutremurat și temător bilanțul anului de muncă și de luptă la gazeta aceasta, când pe sub fereastra zburciorului său se perindau răcnetele cheflilor și înjurăturile bețivilor petrecând de revelion... „Ce trecere – gândea el – dintr-un an în altul este aceasta!...” Atunci s-a petrecut în sufletul și în viața lui cruciala transformare.

„M-am prăbușit – spune el – în fața lui Dumnezeu zdrobit de durere și copleșit de rușine și de neputință. Satana își bătea joc în cel mai grozav fel de toată lupta și truda mea de a îndrepta și de a salva acest popor robit și orbit de păcatele care îl duc la pierzarea și nimicirea atât trupească, cât și sufletească. Și cele două mai mari și mai rușinoase dintre aceste păcate sunt beția și înjurătura.

M-am predat lui Dumnezeu din nou și puternic, cu legământ și rugăciune să încep o muncă și o luptă mai hotărâte împotriva păcatelor, mai ales împotriva beției și a sudălmii, care în chip deosebit macină viața și degradează sufletul poporului nostru, înjosind credința și batjocorind Numele cel Sfânt al lui Dumnezeu...

Urmarea a fost apariția, în numărul de Anul Nou 1923 al gazetei Lumina Satelor a unei înflăcărare și puternice chemări către toți fiii Bisericii și țării noastre la o sfântă hotărâre de luptă contra beției și sudălmii. Fiecare cititor care adera la această chemare trebuia să iscălească un model de hotărâre și un angajament ca un legământ de lupă contra acestor două păcate, în special, și a tuturor celorlalte, în general.

Cu această Hotărâre se înființa noua mișcare de luptă contra păcatului și de renaștere la o nouă viață duhovnicească, la o schimbare totală a vieții, la nașterea din nou în Hristos, care avea să primească în curând numele de Oastea Domnului, în înțelesul că cei înrolați în ea duc o luptă sufletească împotriva păcatului și răului în primul rând din viața lor însăși, apoi din a semenilor lor și din a întregii societăți. Cu numerele imediat următoare, au început să curgă spre redacție adeziunile și cererile de înscriere în noua mișcare spirituală a unui număr tot mai mare și tot mai larg de suflete predate lui Hristos.

Tot acest început, în ideea lui și în felul concretizării sale, a fost pe de-a-ntregul o inspirație momentană și divină, primită direct de la Dumnezeu de către omul și alesul Său care își zidea lângă Jertfa lui Hristos propria lui ființă, la temelia construcției pe care o începea.

Nimeni altcineva din afara acestei cămăruțe – inclusiv mitropolitul orgolios și răzbunător, care și-a pretins mai târziu pentru sine tot meritul înființării Oastei Domnului – nimeni deci altcineva n-a avut nici un merit și nici o contribuție la toată această inițiativă... Și ani de zile după asta, nici la munca pentru realizarea ei. Încurajat de însuflețirea participării masive a celor chemați și hotărâți pentru marea luptă a Oastei Domnului, Părintele Iosif Trifa a continuat, adâncind și lărgind, învățătura și metodele de muncă și de luptă ale mișcării inițiate de el.

Firește, tot timpul acesta, el activa ca preot al Bisericii, slujind la rând cu ceilalți în

catedrala mitropolitană, împlinind și funcția de director al Orfelinatlui ortodox din Sibiu.

Trezit și luminat de Duhul lui Dumnezeu, nu putea înțelege și accepta înghețarea vieții bisericești numai în formele fără trăire și în rânduielile fără viață. În înstrăinarea totală de Evanghelia vie poruncită de Hristos, trăită de primii creștini și cerută de Părinții noștri ...

"Nu învățătura trebuie schimbată – zicea el – ci viața. Nu biserica trebuie lăsată, ci păcatul. Și în primul rând noi, preoții Bisericii și fiii ei cei mai conștienți, trebuie să facem pasul cel mare: s-o rupem cu păcatul și să ne unim cu Hristos..."

Iarăși, din proprie inițiativă și numai cu inspirația de Sus, de la Duhul lui Dumnezeu, a fost dat – după cum am spus – și numele acestei mișcări de trezire duhovnicească "Oastea Domnului". În înțelesul că cei care fac parte din ea au declarat un război deschis și necruțător lui satan și păcatului și s-au înscris într-o Oaste sfântă a lui Hristos, pentru biruința Lui asupra celui rău. Și pentru izbânda Evangheliei vii asupra formalismului mort. Lupta aceasta trebuia fiecare ostaș s-o înceapă în propria sa viață și după aceea în a celorlalți semeni până la mântuirea tuturor.

În curând, pentru noua Oaste au fost date și îndrumări și fixate și niște reguli practice de viață și de muncă duhovnicească.

S-au constituit adunări cu program religios format din rugăciuni, citiri din Biblie și cântări religioase bisericești și laice.

S-a inițiat îndată, de la început, cântarea și poezia religioasă laică, ceea ce era un început cu totul nou, aceasta nemaexistând în poporul nostru până atunci. Și s-a încurajat rugăciunea liberă, în duh.

Adunările Oastei Domnului erau încă de la început de trei feluri: adunări de evanghelizare, care se țineau duminica după-masă în biserici, în școli sau cămine culturale, libere atunci pentru orice astfel de manifestări cu caracter moral ori cultural pentru popor. Apoi adunările de școală biblică, într-o seară din săptămână, cu scopul cercetării și adâncirii Bibliei. Și, în urmă, adunări de rugăciune, de asemenea, într-o altă seară de peste săptămână, aleasă după împrejurări, de obicei vineri ori sâmbătă seara. În cele mai multe locuri aceste adunări erau conduse de preotul locului care era în fruntea ostașilor, ajutându-i și îndrumându-i cu dragoste și bunăvoință.

Pentru a se da întregii Mișcări un caracter mai activ s-au creat steaguri pentru fiecare adunare cu un anumit fel de imagini și de inscripții. La adunările mai mari pe centre sau pe țară, fiecare adunare mergea cu steagul ei în frunte, iar în urma steagului mergeau încolonați frumos întâi frații, apoi surorile, cântând.

S-a mai inițiat o medalie în formă de cruciuliță, având pe ea inscripția biblică: „**Iar tu te luptă și suferă ca un bun ostaș al lui Hristos, în Oastea lui Isus**“ (2 Timotei 2, 3).

Această medalie se primea de către fiecare ostaș sau ostașă în momentul depunerii legământului său de intrare în Oastea Domnului și se purta pe piept în orice împrejurare, ca o dovadă văzută atât pentru sine, cât și pentru alții că face parte hotărât din Oastea Domnului Isus.

S-a pornit energic de la început pentru înlăturarea totală a alcoolului și a obiceiurilor rele și păgânești din toate datinile și practicile noastre religioase și de cult ca: botezuri, nunți, aniversări, privegheri, hramuri, înmormântări, parastase etc., îmbibate până atunci de alcool. Un nou și creștinesc fel de a le sărbători pe acestea s-a statornicit peste tot unde erau ostași, ca în vremea primilor creștini, după Cuvântul cel Sfânt al Scripturii.

S-au inițiat concursuri cu premii în bani și cărți pentru noi poezii și cântări religioase. Pentru stimularea citirii Bibliei și pentru răspândirea cărților și foilor religioase în arii cât mai largi.

Au început să se tipărească serii de cărți cu conținut evanghelic-mobilizator în lupta contra păcatului, la prețul cel mai scăzut, pentru a putea fi citite de oricine. Astfel, prin orice fel de mijloace se urmărea pătrunderea cât mai largă și mai adâncă în toate sufletele, chemarea și hotărârea pentru Hristos.

Lucrul acesta a plăcut, desigur, tuturor bunilor preoți și creștini, fiindcă acest impuls puternic și nou de viață era dorit de orice suflet temător de Dumnezeu și iubitor de voia Lui. Și era atât de necesar statornicirii unei vieți sănătoase în familii și la țară.

Dar, firește, acest lucru n-a plăcut deloc celor care iubeau lumea și cărora le plăceau stările de lucruri rele și încurcate. Astfel că din primele zile, deodată cu lupta Oastei pentru stârpirea obiceiurilor rele, s-a pornit și lupta împotriva ei de către cei ce țineau la aceste obiceiuri, în special la alcool.

Și dacă din Biserică a pornit lupta cea bună, tot din Biserică a pornit și lupta cea rea. La fiecare izbândă a Oastei Domnului pentru Hristos, i se răspundea cu o lovitură din partea celor care apărau păcatul și luptau pentru menținerea puterii și a robiei lui. Suflul de viață nouă și de primenire biblică i-a întărâtat pe mulți și i-a ridicat cu toată împotrivirea să zdrobească frumosul vlăstar încă de la început. Cele mai grele atacuri și mai mari împotriviri au venit din partea unor anumiți clerici mai mari și mai mici. În primii ani, mitropolitul Bălan, ca unul care avusese și el în vremea conferinței biblice frumoase inițiative pentru reanimarea vieții culturale și religioase în Ardeal, s-a ridicat pe față în apărarea Oastei Domnului și a Părintelui Iosif, însușindu-și inițiativa aceasta, mai ales și pentru că, pornind din mitropolia lui, Oastea era o frumoasă floare cu care îi plăcea sa-și împodobească mândria și persoana sa.

Dar ceva mai târziu, când Oastea a trecut hotarele Ardealului și ale mitropoliei, întinzându-se în toată țara, apoi trecând și hotarele țării și răspândindu-se până la marginile lumii, situația scăpând de sub controlul său și văzând că pomul Oastei își întinde ramurile până prea departe, mitropolitul a devenit gelos și s-a îmbolnăvit de invidie. Mai ales și pentru că anturajul lui lingușitor și ostil Părintelui Iosif și acțiunii sale, se străduia să-i strecoare neîncetat mitropolitului otrava acestei gelozii și a acestei invidii.

Felul cel rău în care se petreceau înainte toate serviciile religioase în popor, îmbibate de alcool, devenise o „tradiție“ plină de avantaje materiale și de destrăbălări păgânești plăcute tuturor celor păcătoși. La acestea, toți aceștia țineau atât de mult, încât, atunci când a venit noul fel cuviincios și înfrânat cu renunțarea la ele, cei ce le apărau au sărit ca arși, ridicând pumnii și ciomegele ca să apere „tradiția bisericească“ și „obiceiurile strămoșești“. Acestea durează de mii de ani – ziceau ei – iar acum, iată, sunt amenințate să fie părăsite. Se dezbină Biserica! strigau toți aceștia, verbal și în scris. Se strică tradiția! Se calcă rânduiala din strămoși, se face schismă, erezie, sectă! Opriți pe preotul Trifa! Încetați cu Oastea! Afară cu stricătorii datinilor noastre!...

La astfel de instigări ale preoților împotriviți, prin unele părți, oamenii și autoritățile locale s-au ridicat cu ciomege și cu măsuri jandarmerești contra preoților și a laicilor ostași.

Nenorocirea cea mare a fost însă că mai-marii poporului și ai Bisericii, care trebuia să vadă mai departe înainte ce perspective frumoase și fericite se deschideau prin Oastea Domnului viitorului nostru, n-au înțeles mesajul ceresc și salvator ce ni se trimisese. Și, în loc să-și înfieze Oastea, au lepădat-o. Atât pe linie bisericească, cât și pe linie statală, au început să curgă măsurile restrictive și ordinele ostile. În loc să înțeleagă rostul divin și salvator al acestei Lucrări duhovnicești, au primit de-a gata învinuirile vrăjmașilor ei vicleni și interesați. Și, fără nici un discernământ al răspunderii și al datoriei pe care o aveau în locul și în vremea lor, fără să cerceteze cu seriozitate și înțelepciune nimic, au călcat în picioare și au dispus să se zdrobească totul.

La Mitropolia Sibiului, unde era centrul Oastei, tabăra ostilă Părintelui Iosif Trifa, din anturajul mitropolitului, lucra cu hărnicie, ațâțându-i gelozia și răzbunarea, învinuind Oastea că este o schismă, o sectă, o dezbinare, iar pe Părintele Iosif, că are ambiții de mărire lumească, tendințe de îmbogățire, gânduri de sectarism.

Astfel au hotărât în ascuns lichidarea Părintelui Iosif și nimicirea Oastei Domnului. Dar totul trebuia pregătit cu grijă, să nu se vadă în afară nimic bănuitor. Astfel au pregătit un proiect de statute oficiale care îngredea și nimicea orice activitate vie și sănătoasă a Oastei, punând-o sub cel mai strict și ucigaș control oficial.

Prin aceste statute, Părintele Iosif era înlăturat imediat și definitiv de la îndrumarea Oastei pe care o crease și îndrumase de doisprezece ani. I se lua tot avutul său moral și material pus în slujba Domnului și, practic, Oastea era desființată pentru totdeauna. Aceste statute urma să fie prezentate ca din partea autorității bisericești pe neașteptate Părintelui Iosif, pentru a le semna și el ca inițiator și conducător al Oastei.

„Dacă le va semna – ziceau ei – își semnează singur moartea lui și a lucrului său.

Dacă nu le semnează, înseamnă că este un răzvrătit și un nesupus autorității superioare. Prin urmare, putem lua orice măsuri canonice împotriva lui.“

Cursa s-a dovedit destul de șiret pregătită și Dumnezeu a îngăduit ca lucrurile să meargă după cum plănuseră ei.

Astfel, la sfârșitul anului 1934, Părintele Iosif a fost convocat la Mitropolie și i s-a pus în față semnarea condițiilor pregătite fără știrea sa.

După citirea lor, firește că nu le-a putut semna. A cerut un timp de amânare pentru gândire și clarificare. Dar această ezitare a semnării i s-a considerat, întocmai după cum

se urzise, un act de nesupunere și de trufie „față de Biserică“.

Ca un prim pas, a fost demis oficial din toate posturile pe care le deținea, (De fapt, Părintele Iosif Trifa, în urma presiunilor și jignirilor de tot felul, s-a văzut silit să-și dea demisia din toate posturile oficiale în care se afla, rămânând însă în fruntea Oastei celei dintâi) inclusiv cel de redactor al gazetei Lumina Satelor; și conducător al Oastei Domnului. La toate protestele sale îndreptățite, la toate cererile, memoriile și rugămintele sale de dezvinovățire, nu i s-a răspuns decât cu lovituri, cu jigniri și cu măsuri din ce în ce mai drastice și mai nimicitoare.

A fost dat în judecata forurilor bisericești pentru a fi caterisit.

De-a lungul anilor 1935-1937 a avut trei judecăți, la cele trei instanțe bisericești, două de la Sibiu și ultima de la București.

La toate aceste instanțe, mitropolitul era și pârâșul și tot el era și judecătorul părintelui nevinovat.

La nici una dintre ele, nu s-a ținut seama de nici un drept și de nici o apărare a profetului martirizat care de zece ani suferea de două boli istovitoare, având șapte operații. Și în această situație era lovit, sărăcit de tot și târât pe la judecăți sub cele mai nemiloase amenințări din partea mitropolitului și a celorlalți ierarhi bisericești. Autoritatea mitropolitului răzbunător era peste tot atât de mare, încât nevinovatul năpăstuit n-a mai aflat nici o dreptate nicăieri.

De cinci ori a propus Părintele Iosif o convocare pe țară a celor mai aleși dintre ostașii Domnului, care se numărau acum cu sutele de mii, preoți și laici, pentru a fi ascultați și ei într-o problemă care-i privea direct. Pentru a fi ascultați și ei cu privire la problemele Oastei Domnului și a se ține seamă și de părerea lor în propria lor cauză discutată între conducătorul Bisericii și conducătorul Oastei.

Dar autoritatea samavolnică a disprețuit cinic toate aceste propuneri, trecând cu tăvălugul sfidător și nemilos peste toate, grăbindu-se să ajungă cât mai repede la nimicirea cât mai totală a victimei și la acapararea agonisitei sale materiale și duhovnicești, fără nici o frică de Dumnezeu, fără nici o rușine de lume și fără nici un respect față de adevăr, față de dreptate și față de lege.

În aceste condiții, Părintele Iosif Trifa – din proprie și personală inițiativă – a convocat la Sibiu, pentru ziua de 12 septembrie 1937, un sfat frățesc pe țară al delegaților din toate adunările locale ale Oastei Domnului. Pentru a informa despre starea conflictului cu mitropolitul Bălan și a-i solicita să intervină cumva ei în aplanarea acestui conflict în care el, epuizând toate căile posibile, nu mai poate face nimic. Trebuia neapărat să facă, în fața delegaților întregii Lucrări a Oastei Domnului, un raport amănunțit despre starea la care s-a ajuns cu toate problemele Frățietății.

Despre dorința lui de împăcare care a fost mereu respinsă.

Despre necesitatea luării unei hotărâri ferme a atitudinii pe care urmează să o ia pentru totdeauna Oastea Domnului față de Biserică, cu tot conflictul acesta nedorit.

Și pentru a se întreprinde, pe scară mare, o ultimă încercare de mediere, spre a se putea restabili pacea și armonia din nou, măcar din acest ultim ceas, în acest conflict atât de dureros.

Acest eveniment istoric și adevărul conținut în el, dorim să vi-l înfățișăm pe larg în capitolul care urmează.

Doamne Dumnezeul nostru, luminează inimile noastre cu Duhul Sfânt, pentru a putea înțelege și primi Adevărul Tău. Amin.

Misiunea Oastei Domnului

Eu pun în Mișcarea Oastei Domnului cele mai frumoase nădejdi... Prin Cuvântul lui Dumnezeu și pilda noastră frumoasă, Mișcarea Oastei va cuprinde toată țara, cu suflete și cu fronturi de luptă contra păcatelor. În chipul acesta vom putea cuceri din nou această țară pentru Isus Hristos și Evanghelia Lui. Aceasta va fi cucerirea cea din urmă și cea adevărată care va da mărire statornică acestei țări și acestui neam.

În școala Sf. Apostol Pavel

În școala Sf. Apostol Pavel am învățat și eu să fiu un îndârjit apărător și vestitor al lui Isus cel Răstignit; și până ce voi pleca din această lume nu vreau nici eu să știu de nimic altceva decât să-L vestesc și să-L slujesc pe Isus cel Răstignit și Jertfa Lui Sfântă. Puterea Oastei Domnului a fost, este și va fi numai Isus cel Răstignit și Jertfa Lui Sfântă. Până Îl vom avea pe Isus cel Răstignit, vestirea și trăirea vieții și voi Lui în noi și între noi, avem totul.

Când L-am pierdut pe El, am pierdut totul.

Părintele Iosif Trifa

FĂRĂ LUPTĂ NU-I CUNUNĂ

Fără luptă nu-i cunună veșnică și bună,
căci cununa fără luptă este o minciună
și cununa fără luptă mâine veștejește;
numai cea cu răni plătită veșnic strălucește.

Fără lacrimi nu-i cântare dulce și frumoasă,
căci cântarea fără lacrimi duhul rece-l lasă
și cântarea fără lacrimi e numai din gură,
numai lacrima – cântării-i poate da căldură.

Fără jertfă nu-i iubire, nici n-a fost vreodată,
căci iubirea fără jertfă piere lepădată,
și iubirea fără jertfă-i numai amăgire;
unde nu e nici o jertfă, nu e nici iubire.

Fără moarte, legământul nici un preț nu are,
legământ e numai cel ce ține până moare,
legământ e numai cel ce moare, dar nu lasă;
numai moartea-ncununează dragostea frumoasă.

Fără-aceasta nici la Domnul nu-i nici o răsplată,

căci răsplata cea cerească nu oricui e dată;
ci răsplata cea cerească e-o adevărire
c-o iubire și-a dus crucea pân-la răsplătire.

ZIUA ȘI ADEVĂRUL ISTORIC DIN 12-16 FEBRUARIE 1938

Cine are o viață grea are o moarte ușoară; și cine are o viață ușoară are o moarte grea. Acesta este un adevăr pe care toți îl văd la sfârșit, dar puțini îl văd la început. De aceea, când îi merge rău, cel cu viața grea plânge prea mâhnit, iar cel cu viață ușoară, când îi merge bine, râde prea nebun.

Dar cât de puternic și de înțelept este Dumnezeu în lucrările Lui! Însă numai omul care, cu o inimă smerită și cu un cuget curat, se adâncește în profunzimea tainelor puterii și înțelepciunii Sale se învrednicește ca Duhul Sfânt să i le lumineze. Ca un reflector extraordinar de luminos aruncat dintr-o dată asupra unor comori strălucitoare.

Pentru a afla aceste comori și pentru a te învrednici de harul lor, este nevoie neapărat să umbli permanent cu Dumnezeu. Nu doar din când în când. Să fii în Hristos, nu doar lângă El. Să ai și Duhul Adevărului, nu doar Cuvântul lui. Căci Duhul este singurul care te călăuzește în el. Fără Duhul Sfânt falsele duhuri te vor călăuzi fals. Și în cuvântul Adevărului nu vei afla orientarea, ci dezorientarea.

Profetul Domnului avea un extraordinar simț de orientare în orice situație. Și o intuiție clară și imediată a miezului oricărei probleme. De fapt, aceasta este și calitatea unui profet.

Nimic nu l-a surprins. Nimic nu l-a dezorientat. Știa finalul oricărui lucru la începutul aceluiași lucru și nu rămânea în urma nici unui timp. Intuia desfășurarea oricărei situații și nu-l surprindea nepregătit nimic. Vedea limpede dezlegarea oricărei neînțelegeri și avea cele mai clare idei și mai inspirate cuvinte pentru înfățișarea ei.

Cunoștea răutatea și puterea răzbunătoare a mitropolitului și era convins că, până la urmă, ura și influența lui vor reuși să-i calce în picioare dreptatea, să-i nesocotească meritele, să-i răpească dreptul. Dar a fost hotărât să lupte până la capăt pentru apărarea dreptății în fața silniciei. Și a adevărului în fața minciunii. Pentru că îi porunca această principiu sfânt pentru care venise și atitudinea demnă în fața procedurii murdar.

De aceea Adevărul lui avea neapărat nevoie de un glas care să strige. Izvorul avea nevoie de o deschidere prin care să țâșnească. Și ultimelor lui mărturisiri le trebuia un mijloc prin care să fie împărtășite fraților și veșniciei.

Fusese sugrumat, în noiembrie, «Ostașul Domnului», ultima foaie prin care Părintele Iosif grăia cu sutele lui de mii de frați și de cititori din Oastea Domnului.

În aceste zile m-am liberat și eu definitiv din armată și am ajuns gata să-mi reiau locul de luptă și de muncă lângă părintele și superiorul meu. Fratele Marini, tovarășul meu mai mare, era pentru un timp acasă la ai lui, în Săsciori. Iar pe Vonica (celălalt tovarăș al nostru) l-am aflat în tabăra vrăjmașă. Soția și interesul îl făcuseră să ne trădeze.

Lipsa unei gazete ne ardea inima și preocuparea găsirii ei ne frământa tot timpul când stăteam de vorbă împreună.

– Dragă Dorz, zise părintele într-o zi, la începutul lui decembrie, avem două posibilități: ori cu Munteanu, ori cu Stoichiță. (Munteanu avea ziarul «Acțiunea» și ne era prieten.

Stătusem un timp, anii trecuți, cu chirie în casa lui și ne înțelesesem foarte bine cu el. Stoichiță era un avocat cu renume și un om care se bucura de un mare respect în fața tuturor). Vom conveni cu unul dintre ei să scoatem gazeta noastră sub numele gazetei lor, ca număr paralel ori ca supliment duminical.

– Cred că oricare dintre ei ne va înțelege și va accepta.

– Haidem la Stoichiță! El are foaia «Glasul Dreptății». Sună mai potrivit pentru noi.

Ne-am pregătit și, în câteva minute, fratele Popovici ne-a dus cu mașina în strada Avram Iancu, nr. 9, unde Stoichiță își avea biroul avocațial. Era la birou cu stagiarul său, Corneliu Radu.

Din câteva cuvinte, părintele s-a înțeles cu ei, fiindcă el îi cunoștea bine, iar ei aveau un adânc respect pentru numele și cauza Oastei Domnului și a părintelui, pe care și ei, ca și toată lumea, o cunoșteau. S-a convenit, deci, ca primul număr din «Glasul Dreptății» să apară de Crăciunul anului 1937.

– Acum să-l chemăm și pe Marinel și să ne așezăm pe muncă! Îmi zise părintele bucuros, îndată ce eram în stradă.

– Slăvit să fie Domnul, Care ne-a dat izbânda. Ce repede și ce minunat s-a rezolvat începutul! Sperăm că Domnul ne va ajuta și totul va fi frumos.

Astfel, ce a urmat mai departe se știe. «Glasul Dreptății» a apărut din decembrie 1937 până în martie 1938... Ne-a fost dat și acest glas prin planul cel tainic și minunat al Domnului și Dumnezeului nostru, pentru că în timpul celor trei luni cât a apărut el, s-au petrecut ultimele evenimente dramatice din viața părintelui. Și noi aveam să trăim și să păstrăm un alt adevăr istoric, de cea mai mare însemnătate pentru tot viitorul Oastei Domnului. Fără această gazetă, prin care aveam nevoie să respirăm și noi, și Adevărul, ar fi fost foarte greu. Dumnezeul dreptății n-a lăsat să rămână în întuneric nici nelegiuirile săvârșite în acele zile de către mitropolitul răzbunător și nici frumusețea martiriului răbdătorului Său slujitor.

Toate lucrurile petrecute atunci sunt descrise mai pe larg în cartea cu istoria Oastei, vol. 2 (*Traian Dorz, Istoria unei jertfe, vol. 2, Ed. «Oastea Domnului», Sibiu, 1999.- Nota editurii*). Dar pentru cei care n-au ajuns să citească acolo, vom vedea aici, în capitolul următor, câteva părți mai însemnate, cuprinzând împrejurarea morții și a înmormântării Părintelui Iosif, cu ultimele lui cuvinte. Precum și legământul tuturor ostașilor Domnului de lângă sicriul și mormântul lui, cu cel de-al doilea Adevăr.

Ultimele zile și moartea profetului

Dintre cele șapte operații ale Părintelui Iosif, ultimele două, făcute în 1937, nu s-au mai închis. Până la moartea sa, cei doi frați, Popovici și Opriș, care lucrau la administrația și librăria Oastei, îngrijeau zilnic de pansarea rănilor sale deschise și sângerânde, înfășurându-l cu vată, cu multă, multă vată. Era într-adevăr nevoie de aceasta, fiindcă sângele se prelingea permanent și puroiul supura continuu din aceste răni nespuse de dureroase și de grele. La toate acestea, se adăugau acum și noile eforturi cerute de munca grea a întocmirii foii. Numerele de Crăciun și de Anul Nou trebuia să apară totdeauna într-un număr sporit de pagini și cu un conținut deosebit de frumos. Aceasta cerea o muncă uriașă, în care părintele aducea partea cea mai mare și mai grea. Dar o

făcea cu toată pasiunea sufletului său care părea că se întărește și crește cu atât mai mare cu cât trupul slăbea și se împuțina din zi în zi.

În ianuarie, temperatura începu să crească și durerile, la fel.

Patul părintelui era la etajul redacției, într-o cameră în care intrai dintr-un antreu în care era patul lui Tit. Din camera părintelui se intra în camera unde dormeam noi, fratele Marini și eu. Așa că toți trei eram noaptea aproape de părintele. Prin ușile subțiri auzeam toată noaptea frământările lui în pat și inima ne tremura și ne durea pentru el. Temperatura începea să se mențină foarte ridicată, și pentru durerile tot mai mari se cereau tot mai multe calmante.

Printre ultimii vizitatori ai Părintelui Iosif fusese și preotul Aurel Nanu, singurul dintre preoții din Sibiu care-i rămăsese, așa mai în ascuns, prieten și apropiat. Acest suflet de om bun venea din când în când pe la părintele și sta lângă patul său, vorbindu-i prietenos și compătitor. El i-a și împlinit, cu câteva zile înainte de moarte, cele rânduite pentru ultima mărturisire și împărtășire cu Trupul și Sângele Mântuitorului. Cu ocazia aceea, pentru a folosi și ultimul prilej din viața aceasta pentru împăcare, Părintele Iosif i-a trimis mitropolitului Bălan prin preotul Aurel Nanu cea din urmă smerită și duioasă cerere de iertare și împăcare. Dar fie că preotului Nanu i-a fost teamă să-i spună mitropolitului acest lucru, fie mai degrabă că mitropolitul a rămas până la capăt împietrit, nu s-a mai primit nici un răspuns nici la această ultimă încercare...

Mai departe, voi consemna tot ce se va întâmpla, pe zile:

Joi, 10 februarie 1938

Azi-noapte n-am dormit aproape deloc nici unii ai casei, deși eram cu toții foarte obosiți. Starea grea în care se găsea părintele ne îndurera și ne îngrijora pe toți. Camera lui de dormit era la etajul de sus al casei din Aleea Filosofilor, 18, deasupra redacției. Librăria și compactoria se găseau la subsol. Înainte de a intra în camera părintelui, deasupra scărilor interioare, era un mic antreu în care – după cum am mai spus – era patul lui Tit. Iar din camera părintelui se intra, la dreapta, în camera unde dormeam noi, cei doi: fratele Marini și eu.

Ca să nu-l prea deranjăm pe părintele bolnav cu trecerile noastre prin fața patului său, întinsesem un paravan de pânză albă. Pe lângă acest paravan pășeam întotdeauna încet și cu mare băgare de seamă, înăuntru sau în afară...

Se vedea bine că sfârșitul este foarte aproape. Durerile îi sunt neobișnuit de mari.

Doctorul Manta, pe care l-am chemat la patul părintelui și care este un vechi și bun cunoscut al său, îl consultă, clatină cu întristare din cap. Spune că ar fi nevoie de o nouă operație, a opta... Dar este imposibil, constată el. Nu mai rezistă. Depinde de inimă – și inima este foarte slăbită...

Vineri, 11 februarie 1938

Nici noaptea aceasta n-am putut dormi aproape deloc. Suntem cu toții foarte întristați din cauza stării părintelui nostru atât de slăbit și de suferind. Din camera unde dorm cu fratele Marini, aud bine adeseori gemetele reținute ale bolnavului nostru sfânt. Și de fiecare dată aceste gemete îmi străpung inima de durere. De câteva ori Titus intrase la el să-l întrebe dacă nu cumva are nevoie de ceva. l-a dat câte un calmant.

Dimineața a sosit mai liniștită. Dragul nostru bolnav a adormit puțin, iar noi, ieșind în vârful degetelor, l-am lăsat să se odihnească. Din când în când suiam încet până la ușa întredeschisă, unde ascultam răsuflarea sa de după paravanul din fața patului său.

Pe la amiază, a luat ceva din mâncarea pe care i-o adusese sora Lița, apoi s-a liniștit din

nou. Spre seară, noi, cei trei: Titus, Marini și eu, ne-am sfătuit să nu-l mai lăsăm nici o clipă singur.

– Vom face toți trei de pază, cu schimbul, lângă el, începând de acum și până dimineață, zise Titus. Care să facem primul?

– Fac eu primul, răspunsei eu.

– Pe urmă mă scoli pe mine, zise Tit.

– Iar frăția ta mă scoli pe mine, zise fratele Marini.

– Bine.

De cum se apropie seara, mă așezai pe scaun lângă patul părintelui, la măsura pe care scriam când el îmi dicta minunatele sale tâlcuri. Luai Biblia lui să citesc. Începu să se întunece. Era februarie și noaptea venea repede, căci cerul era înnorat. Încă nu ninsese deloc, dar era un aer moale, prevestitor de zăpadă. Părintele deschise ochii, mă privi blând și zise:

– Ce faci?

– Cum vă mai simțiți, părinte? întrebai eu.

Văzându-mă foarte îngrijorat, îmi zise:

– Acum mă simt mai bine. După somn totdeauna inima îmi este ceva mai întărită. De fapt, în mine toate mădularele mi-au fost slăbănoage, singură inima mi-a fost tare. Inima le-a dus pe toate. Dar acum și inima mi-a slăbit. De-abia mai poate. I-a ajuns și ei. Slăvit să fie Domnul pentru toate!

Mi-am făcut scaunul mai aproape, zicând:

– Părinte, eu aș dori să-mi vorbiți mereu. Dar n-aș vrea să vă prea obosiți. Aud bine, chiar dacă ați vorbi cât de încet.

– De acum mi-a mai rămas doar puțin să vorbesc. Tot ce aveam să spun lumii, am spus. Mulțumesc din toată inima Dumnezeuului Care mi-a ajutat până aici. Pentru cine va vrea să asculte adevărul, ajunge...

Se opri un timp, apoi, clătinând din cap, zise:

– Dar mi se pare că de acum încolo vremea adevărului s-a cam dus...

– De ce spuneți asta, părinte?

– Dă-mi puțin paharul cu ceai. Îmi este uscată gura. Să fii cu luare aminte bine la ceea ce îți spun.

Se opri iar. Stătu să odihnească un timp, apoi începu rar și încet:

– Pentru că, o dată venită lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, cum spunea Mântuitorul, pentru că faptele lor erau rele.

Glasul îi era profund profetic.

Dumnezeu a trimis Bisericii noastre și poporului nostru Lucrarea unică și vădit cerească a Oastei. Poporul a îmbrățișat-o chiar de la început cu drag, dar mai-marii Bisericii și ai poporului au respins-o de la început. Dacă vor continua s-o respingă, s-ar putea ca Dumnezeu să le o ia. Iar, drept pedeapsă, să vină peste popor necazuri, iar peste Biserică lucrări de rătăcire, de dezbinări și de pierzare. Fiindcă n-au primit dragostea adevărului, precum este scris, Dumnezeu le poate trimite lucrări de rătăcire. Ca să creadă minciuna toți cei care n-au crezut adevărul. Și astfel să fie osândiți. După cum înștiințează Cuvântul Sfânt, prin Apostolul Pavel, la Tesaloniceni... Mă gândesc chiar și la frații noștri ostași, ce mare este răspunderea lor!

Când vedem pe ce căi întortocheate și grele trebuie să și caute alții mântuirea sufletului

lor, noi nu știm să-l mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu, că El nouă ne-a descoperit calea mântuirii atât de dreaptă, de limpede și de dulce... Dar dacă vreodată și frații ostași se vor dovedi nevrednici de acest mare dar, căutând spre alte căi, atunci se poate ca Domnul, drept pedeapsă și pentru ei, să le ia această Lucrare și să-i lase fără ea. Ca să bâjbâie dezbinați după lucrări străine și pe căi rătăcitoare...

Mă cutremur când mă gândesc ce viitor poate să aștepte Biserica noastră și poporul nostru în urma acestor respingeri. Parcă ne găsim în timpul când Ierusalimul nu înțelesese Voia lui Dumnezeu și vremea cercetării Sale, iar Mântuitorul îi profețise nimicirea apropiată și de neînlăturat.

Ierusalimul Oastei, Sibiul, face același lucru astăzi pe care l-a făcut la vremea sa vechiul Ierusalim, omorătorul de prooroci și ucigătorul cu pietre al trimișilor lui Dumnezeu.

Tăcu... În cameră se lăsase de mult întunericul. Stăteam așa și nici nu simțeam nevoia de lampă.

– Aprinde lumina, îmi zise după un timp, încet. Și mai dă-mi puțin ceai.

Aprinsei lumina slabă de pe noptieră. Mă uitai atent la el. Mă privea cu niște ochi plini de ceva care era, adânc, și duioșie, și milă.

– Dragă Dorz, șopti el apoi rar și mișcat. După mine va veni rândul vostru. Mie în curând nu-mi vor mai putea face nimic, dar pe voi vă vor urmări și vă vor prizoni fără cruțare din cetate în cetate, cu lanțuri și necazuri, ca să se împlinească tot ce este scris.

Dar voi să nu vă temeți, nici să nu vă lepădați de Domnul și de Lucrarea Oastei Sale, care de la început a fost rânduită la suferințe și la necazuri, precum a fost și Domnul nostru Isus Hristos, în lumea aceasta.

Să știți că Domnul Care a fost cu mine va fi și cu voi. Acela Care ne-a dat nouă până acum atâtea bucurii și biruințe în necazuri vă va da și vouă biruința, căci El este Același ieri, azi și în veci. El este Veșnicul Biruitor.

Aduceți-vă aminte de tot ce v-am spus și v-am scris: cu ochii țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, la Isus Biruitorul. Cu El să fiți siguri că Lucrarea Lui va birui, chiar dacă noi va trebui să cădem rând pe rând. Să muriți și voi crezând în biruința lui Hristos așa cum am fost gata și eu totdeauna să mor crezând în El...

Întinse mâna spre mine să mă atingă. Îi luai mânuța albă și slabă și mi-o apăsai pe buze, plângând. Apoi o du-sei moale și încet sub pătură. Văzui lacrimi și în ochii lui.

– Să păstrați toate întocmai cum vi le-am spus. Eu n am spus nimic de la mine, ci în toate am ascultat numai de glasul și de Duhul Domnului... M-am străduit să vă dau nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o pildă vie cum să-L urmați. Să călcați după Domnul pe urmele mele. Ca pe urmă să ne întâlnim cu toții mai fericiți, la sfârșitul luptei noastre, lângă Domnul nostru Preaiubit în Canaanul Său cel ceresc.

...Oricât ați avea de suferit, să nu-L trădați pe Dulcele nostru Mântuitor și Răscumpărător, Isus Biruitorul. Să nu trădați Cauza evanghelică a Oastei și a Bisericii vii. Să nu trădați voluntariatul Oastei, nici pe părintele vostru în Hristos.

...Va veni vremea când Dumnezeu și Adevărul ne va face dreptate și nouă... Să aveți neîncetat ochii voștri țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței și biruinței noastre...

Tăcu din nou.

Mă miram de unde are acum atâta putere să vorbească, din cât de slăbit era... Vedeam cât de mult se opintește ca să vorbească și îmi era teamă și milă de efortul pe care îl

făcea. Dar presimțeam că sunt ultimele sale cuvinte... Și n-aș fi vrut nici să se oprească. Îl ascultam cutremurat. Totul mă înfiora adânc.

Ce mulțime eram cândva, și câți s-au dus!... Unde s-au dus acum cei mari și lăudați care promiteau că vor fi statornici lângă mine până la moarte? Au trecut cu toții în tabăra celor care aruncă în noi cu pietrele ucigașe, ei, cei cărora le-am făcut atâta bine în Hristos.

Cu mine vor sfârși în curând, fiindcă toate au un sfârșit. Dar, dacă și pe voi cei ce rămâneți vă vor omorî, s-ar putea ca să nu le mai fie trimiși alții... Apoi le vor fi date ca pedeapsă numai lucrări pierzătoare și lucrători pierzători...

Tăcu iarăși, suspinând. După un timp urmă:

– Dar Dumnezeu este nespus de bun. El iubește mereu și nădăjduiește mereu. Chiar și pentru cei mai împietriți. O, cât de nemărginit de bun este Dumnezeu!

Apoi tăcu îndelung cu ochii închiși. Se vedea că își sfârșise toată puterea.

– Nu mai vreți puțin ceai, părinte? zisei eu. Dar e prea rece. Mă uitai după reșoul care ardea. Să-l încălzesc puțin!...

– Nu!

– Nu încercați să adormiți puțin? Ați obosit vorbind...

Scoase din nou mâna, făcu un semn obosit care părea a spune: De acum am să mă tot odihnesc. Și o întinse iarăși spre mine.

Îi luai din nou mânuța între mâinile mele. Ce albă și ce uscată este! Numai pielea străvezie și osciorul subțirel și topit.

Nu-mi mai puteam stăpâni lacrimile... O, mânuța asta sfântă și chinuită, care s-a topit luminând... Care a scris neobosită atâtea litere de foc și de aur ce vor rămâne veșnic...

Care a suferit atât de mult pentru mine și pentru mulți... Care mi-a făcut atât de mult bine mie și altora... O, inimioara aceasta pe care o simt că bate tot mai încet!...

Șiroaie de lacrimi începură să-mi curgă pe obraji, prelingându-se și picurând pe marginea patului alb, pe jos, pe mânuța străvezie și uscată... care mi se păru dintr-o dată nefiresc de rece.

Îmi apăsai din nou încet și moale buzele mele peste ea. Și apoi o dusei iarăși ușor și îndurerat sub pătura caldă.

...Era târziu și era peste tot o tăcere desăvârșită.

Respira încet și rar. Mi se părea că vrea să doarmă.

Dinspre ușa lui Titus auzii un zgomot ușor. Cred că nici el nu doarme. Cred că nici Marini nu doarme.

Mă uitai la fața lui care era mai palidă și mai uscată ca oricând.

Într-o săptămână s-a topit ca dintr-o dată. Ciudat că până azi dimineață se zvârcolea de dureri, iar acum, iată ce liniștit odihnește, de parcă n-ar avea nici un țepuș în corpul său.

Mă uitai din nou... Din cele două adâncimi încercănate, cei doi ochi, altădată atât de vioi și de bucuroși, priveau acum cu o umbră nepământească spre fereastră.

– Fereastră! zise el destul de tare. Dragă Dorz, deschide toată fereastră, ca să vină aer proaspăt...

În clipa aceea îmi trecu fulgerător prin minte ceea ce scrisese el undeva despre soția sa în clipa morții ei, că ultimele cuvinte i-au fost ca să-i deschidă fereastră, să-i vină mult aer proaspăt...

Nu știu de ce făcui dintr-o dată o legătură limpede între clipa asta și clipa aceea de atunci: între destinele unora dintre cei uniți de Dumnezeu, deși la depărtări de ani și de distanțe, sunt atât de tainice potriviri.

Deschisei toate aripile ferestrei. Afară era nor, dar nu prea întuneric. Adia un vântișor cam răcoros...

După ce se aerisi puțin, strânsei iarăși încet aripile ferestrei la un loc, spre a nu se face frig. Iarăși crezui c-a adormit, dar iarăși deschise ochii.

– Acum, te rog, lasă-mă singur, îmi șopti stins. Vreau să rămân singur!

Eu stăteam încă în picioare între pat și fereastră. Cum să-l las singur așa? Și cum să nu-l las dacă mi-a cerut asta?

Stăteam nehotărât și mă uitam la el. Crezui din nou c a adormit. Dar îmi zise:

– Du-te și te odihnește și tu. E târziu...

Glasul îi era stins, dar plin de o milă rugătoare.

– Poate mai aveți nevoie de ceva, părinte, stăruii eu încet. Nu mi-e somn. Vreau să stau aici.

– Nu mai am nevoie de nimic!

– Nu vi-e frig, părinte? Încearcă eu, ca să am motiv să i pipăi mâinile.

– Acum nu mi-e nimic! șopti...

Mâinile lui mi se părură și mai reci. Le acoperii bine cu pătura, în timp ce ochii lui mă priveau de foarte departe, șoptind ca o liniștire și ca un îndemn să plec:

– Slăvit să fie Domnul!

Nu vrui să-l mai fac să obosească stăruind... Șoptii și eu îndurerat: „Slăvit să fie Domnul“ și trecui dincolo, în camera noastră, unde era fratele Marini. Îl găsii treaz și întrebându-mă din ochi:

– Ce este?

– Vrea neapărat să rămână singur, îi zisei încet la ureche (la ureche, pentru că fratele Marini nu prea auzea bine...). Dar este foarte slăbit. Mâinile îi sunt foarte reci. Ce să facem oare?

– Să-l sculăm și pe Tit, zise el.

– Mă duc să-l scol, să vedem ce facem, zic eu. Poate trebuie să mergem după medic.

Trecui din nou ușor în camera părintelui și, pe lângă paravanul de pânză albă din fața patului său, ieșii la Titus.

Nu dormea nici el. Mă întâmpină ridicat în capul oaselor.

– Mâinile i-s reci, îi șoptii și lui îndurerat. M-a trimis să mă culc, ca să rămână singur. Ce-i de făcut? N-ar trebui oare să mergem după medic?

– Am auzit totul, zise Tit. Mai ales acum când ți-a spus să deschizi fereastra și să-l lași singur. Ușa lui fusese întredeschisă și el ascultase treaz.

Stăturăm tăcuți și ascultarăm spre ușă... Nu se mai auzi nimic.

– Vino să mergem lângă paravan, să auzim mai bine!

Pășirăm amândoi încet, el înainte, eu după el, și ascultarăm la paravanul subțire de lângă pat.

– Nu se aude nici o respirație!

Trecurăm pe după paravan, unul de-o parte și celălalt de alta a patului. Titus îi puse mâna pe frunte, apoi o duse pe inimă:

– E cald, zise el, la frunte. Iar apoi, la inimă, înspăimântat:

– Nu mai bate!

Îl strigarăm pe fratele Marini. Îi strigarăm lui:

– Părinte, părinte!... Îi mișcarăm capul și mâinile.

Nimic!

Îi aprinserăm o lumânare la căpătâi și căzurăm toți trei în genunchi lângă patul părintelui nostru, în cea mai sfâșietoare și mai îndurerată rugăciune dintre toate rugăciunile vieții mele.

Mă simții ca și cum un puternic perete apărător mi s ar fi prăbușit și aș fi rămas descoperit în bătaia celor mai grele furtuni și mai ucigașe primejdii...

Era ora unu și jumătate în noaptea spre dimineața zilei de sâmbătă, 12 februarie 1938. Afară începu să ningă cu fulgi mari și moi, ca un văl de înmormântare. Sau ca o mângâiere.

Ce măreț și ce liniștit intrase în veșnicie acest uriaș al lui Dumnezeu, solemn și calm ca o corabie care luptase o noapte îndelungată cu înspăimântătoarele primejdii ale unor vrăjmașe furtuni. Iar acum, în lumina unui strălucitor răsărit de soare, intră zdrențuită, dar biruitoare, în Portul liniștit și mântuitor!

Din pricină că îi eram atât de aproape, nu-i puteam vedea întreaga și adevărata lui măreție...

De ce oare a vrut el să rămână chiar singur în ultima lui clipă?

Nu știu!

Poate pentru ca frumusețea fericitei sale întâlniri cu Dulcele său Mântuitor Isus să-i fie deplin slobodă, iar prezența mea ar fi stingherit această sfântă intimitate... Poate pentru că mila și iubirea noastră, ale celor pe care ne lăsa aici, îi deveniseră prea grele. Poate pentru că trebuia neapărat să plece, iar prezența mea îl împiedica, întârziindu-l.

Nu știu.

Dar sunt încredințat că în clipa aceea, după sufletul lui, ca după al celuilalt mare profet, Moise, cu care adesea l am asemănat, a venit chiar Dulcele Mântuitor Isus. Și că, dacă n-aș fi plecat atunci de lângă el, ca Elisei de lângă Ilie, eu aș fi văzut cu adevărat Minunea. Dar n-am fost vrednic s-O văd.

Îndată toată casa fu în picioare. Venise fiecare, perindându-se pe lângă patul mortului nostru sfânt, cu plâns și cu rugăciune. Fratele Opriș, sora Lița, fratele Popovici... Opriș rămase din prima clipă la căpătâi. Într-o mână cu lumânarea aprinsă, iar în cealaltă cu cartea, începu să cânte și să citească plângând primele rugăciuni din rânduiala pentru cei adormiți în Domnul. Așa cum învățase el la mănăstire în anii lui de ucenic la călugărie...

Începurăm pregătirile...

Într-un colț de masă, Marini și cu mine scriam „Ediția specială“ din «Glasul Dreptății», care trebuia să plece încă astăzi spre toți frații din țară, pentru a anunța tuturor vestea cea dureroasă și a-i chema ca să-l petrecem împreună la mormânt. Titus și Popovici alcătuiau telegramele ce trebuia trimise și căutau adresele fraților și ale adunărilor care trebuia să afle cât mai repede. Toți alergau și lucrau plângând.

Cu țipete mari, începură să între pe ușă, tot mai des, frații și surorile din Sibiu, care nu știu cum aflaseră atât de repede vestea și se anunțaseră unii pe alții. Încă nu era ziuă și casa era plină... Începeau să sosească și frați din depărtări...

Vestea morții se aflase îndată și la Mitropolie, pentru că noi anunțasem decesul la parohia de care țineam. Iar parohul, la rândul lui, se grăbise să înștiințeze chiar în ceasul

acela pe mitropolitul care abia aștepta vestea.

Știindu-se la Mitropolie că noi îi vom chema pe frații din țară, și, prevăzători – cum erau în grija de a ne împiedica orice mișcare – un trimis al mitropolitului a alergat îndată la conducerea poștei, intervenind spre a opri și amâna expedierea telegramelor și foilor noastre prin care anunțam fraților moartea părintelui și îi chemam la înmormântare... Cel puțin pe cele destinate județului Sibiu și județelor învecinate, care ar fi putut veni la timp. Despre ceilalți mai îndepărtați se gândeau că și așa nu vor ajunge la timp. Și astfel s-a întâmplat că au venit frați din Iugoslavia, din Bucovina, din Basarabia ori din Bihor și Maramureș, pe când cei din jurul Sibiului, care ar fi venit cu miile, nu au aflat despre moartea părintelui decât după patru zile, când era înmormântat. Răzbunările continuau și după moarte împotriva martirului lui Hristos.

În dimineața morții, frații Opriș și Popovici îi spălară cu grijă trupul lui chinuit pe care ani de zile îl pansaseră amândoi zi de zi, cu dragoste și cu durere, înfășurându-i în vată rănilor sângerânde. Acum i le înfășurau pentru ultima dată. Mare răsplată vor primi de la Dumnezeu acești doi frați pentru această muncă a lor atât de grea și atât de necesară omului lui Dumnezeu. Cred că odată Însuși Domnul Isus le va spune: Ceea ce i-ați făcut acestui martir al Meu, Mie Mi-ați făcut!...

Apoi l-am îmbrăcat în albul stihar din vremea preoției lui, iar pe deasupra i-am îmbrăcat vechea reverendă preoțească pe care o purtase, de la începutul slujbei sale, toată viața lui de preot. Haina aceasta veche era doar semnul slujbei la care el ținuse atât de mult și pe care și-o împlinise atât de vrednic.

Așa l-am așezat în sicriu, iar pe piept i-am pus Biblia lui de care fusese nedespărțit.

Sicriul l-am așezat pe două mese în sala redacției. Apoi am trimis după preotul Emilian Cioran, protopopul Sibiului, care trebuia să vină și să-i facă primele slujbe.

Protopopul Cioran a venit, a dat pânza la o parte și, văzându-l îmbrăcat în reverenda preoțească, a spus:

– De ce i-ați îmbrăcat reverenda? N-am voie să-i fac nici o slujbă până nu i-o dezbrăcați. El a fost caterisit și nu mai poate purta haină de preot.

– Nici mort, părinte? ziserăm noi îngroziți...

– Nici! Așa este porunca!

– Dar, bine, e haina lui, ce să mai facem noi cu ea? El s-a dus acum, să meargă și ea cu el. De ce vă mai formalizați? Nu-i poate fi iertat nici acum și nici asta? Nu i se poate îngădui nici atâta?

– În zadar insistați! Eu nu pot să trec peste porunca pe care am primit-o. Nici clopotul nu se poate trage după el până nu i se va dezbrăca haina aceasta!...

– Vom încerca să obținem îngăduința Mitropoliei!

– Încercați!

Și protopopul Cioran ieși, lăsându-ne muți de uimire și de scârbă, privindu-ne cutremurați unii pe alții. Eram palizi cu toții.

– De necrezut!... Ce înspăimântător de neînduplecată poate fi răzbunarea acestei categorii de oameni!... Toți vrăjmașii te lasă în pace după ce te-au ucis, dar aceștia nu.

Te urmăresc să se răzbune și când ești în sicriu!... O, dragul, sfântul, chinuitul și fericitul nostru părinte! Ce mult te asemeni și în moarte cu Mântuitorul tău și al nostru! Și Lui i-au luat hainele...

A doua zi fu duminică. Continuară să vină alți și alți frați și surori de aproape și de departe. Alte șiroaie de lacrimi se vărsară peste sicriul iubit și sfânt. Sute de glasuri și inimi îndurerate intrară în sala redacției, îmbrățișând sicriul scump, strigând numele atât de drag și de sfânt al părintelui și profetului neuitat.

Dar nu-și mai răspundeau decât unii altora. Sau poate că ne răspundea fiecăruia dintre noi acea parte din părintele nostru, al tuturor, care era în noi, în fiecare, prin ceea ce ni se dăruise el tuturor în dragostea lui Hristos. Purtăm în noi fiecare o părticică din ființa lui sufletească așa cum fiecare dintre fii poartă în el o parte din ființa tatălui lor care i-a născut. Hristos, prin el, a pus în fiecare din noi ceva divin și care ne face pe toți să simțim la fel, să credem la fel, să vorbim la fel și să fim în stare să murim la fel pentru același scop sfânt.

Numai puterea lui Dumnezeu era aceea care putuse face în noi și în alte sute și sute de mii de suflete această transformare, această renaștere, această întrepătrundere fericită, cerească și veșnică. Cred că toate flăcările vii care ard acum în miile noastre de suflete au ars toate, mai întâi, în el, în inima lui, într-una singură, mare, unic de mare inimă, cum numai Hristos Singur o poate aprinde în rarii uriași ai Evangheliei Sale.

Hristos parcă trece prin Istorie pășind numai din vârfuri în vârfuri de astfel de munți. Și parcă Se oprește doar din când în când pe câte un astfel de Tabor unde ne îngăduie să-L vedem pentru o clipă transfigurat, prin mijlocirea câte unui astfel de profet și de ales al Său.

Ce uriașe sunt astfel de vârfuri de munți și ce strălucite rămân aceste taboruri după trecerea Lui peste ele! Părintele Pavel, părintele Ioan Hrisostomul, Părintele Iosif!... Ce mare responsabilitate le rămâne aceluia care rămân după ei și cărora le-a strălucit Hristos atât de cutremurător prin aceștia!... Ei au fost oameni ca și noi, dar noi n-am fost asemenea lor! Trebuie de acum înainte să ne dăm și noi toate silințele să suim până unde ne va fi cu putință, pe urmele lor, spre Hristos, spre realizarea Lui în noi și a noastră în El.

Duminică, ziua întreagă, s-au perindat prin fața sicriului sute și sute de suflete îndurerate din Sibiu și din toată țara; nu numai frați din Oastea Domnului, ci din toate cultele și familiile, toți cei care îl cunoscuseră sau numai auziseră despre el și despre uriașa lui lucrare, care îl admirau și îl iubeau pentru geniul său, pentru marele lui suflet; veneau să-l vadă și să-și ia de la el ultimul rămas bun.

Erau foști orfani crescuți de el și îngrijiți în orfelinatul pe care îl condusesse ca un părinte bun și ocrotitor. Erau prieteni și cunoscuți din oraș, germani, români, maghiari, preoți și pastori, luterani, catolici, bapțiști, creștini după Evanghelie – amestecați printre frații și surorile din Oastea Domnului – toți veniți să aducă ultimul lor omagiu omului lui Dumnezeu a cărui lucrare îi impresionase pe toți.

Numai din partea Bisericii Sibiului nu venea nimeni.

Toată ziua și toată noaptea continuă programul de vorbiri, de cântări, de rugăciuni și lacrimi fierbinți ale fraților și surorilor strânși până pe afară în jurul sicriului său. Numai dintre preoții și cărturarii atât de lăudați și lăudaroși din anii trecuți nu era nimeni.

Printre cei care au vorbit duminică, amintim pe frații: Marini din Sibiu, I. Faur din Sălaj, I. Drăgoescu, Ilie Prisăcaru, Gh. Comiza, I. Opriș, Gh. Cosmeanu, Traian Dorz, Traian Ursu, Isaia Pele și mulți, mulți alții.

Luni dimineața, încep să sosească cei mai depărtați: Viorel Bujoreanu și sora Tili, Leon Andronic din Bucovina, Teodor Marin, Paraschiv Sârghie, Gheorghe Condruz din Nămolosa- Galați, un grup de frați și surori din București. Fanfara și grupul fraților din Săsciori și Sebeș, intonând cântarea „Pasăre măiastră”... Cântăm cu toții în hohote de plâns.

Vin frații din Arad cu Simion Achim, din Lugoj cu Trandafir Munteanu, din Sighișoara, din Cetatea Albă cu părintele Malcoci, din Vaslui cu fratele Tudusciuc, cântărețul atât de cunoscut...

Pastorul de la Biserica Evanghelică Luterană din Sibiu rostește lângă sicriu o cuvântare și o rugăciune în limba germană, luându-și rămas bun cu adânc respect și dragoste, spunând: „La revedere, scumpul meu frate, în Patria Cerească...”. Sora Tili și mulți alții fac un legământ: „Nu te vom uita niciodată și vom urma totdeauna cuvântul tău, părintele și binefăcătorul nostru...”.

În numele fraților din Moldova, fratele David Bălăuță spune, printre altele: „Am venit să sărut pentru ultima dată, în numele tuturor fraților, mâna cu care ne-a scris și ne-a binecuvântat Părintele Iosif. Ceea ce a făcut omul acesta pentru noi și pentru mulți nu a mai făcut și nu a mai putut face nimeni. Cărțile lui m-au adus pe mine și pe mulți la viață”...

Același lucru îl spune și fratele Paraschiv Sârghie, în numele misionarilor Oastei. Și alții, și alții. Toată ziua a decurs astfel, cei dinăuntru făcând loc altora, care tot veneau, umplând sălile, coridoarele, curtea, strada ...

Luni am încercat din nou la Mitropolie... Era a treia zi de la moartea părintelui... Căutam înduplecarea lor, spre a nu ne obliga să sfâșiem de pe corpul neînsuflețit al părintelui reverenda veche pe care i-o îmbrăcasem. Era doar a treia zi de când stă mortul în casă și știe lumea toată... Și toți se întrebă mirati de ce nu-l mai înmormântăm.

În zadar însă! Hotărârea mitropolitului era neînduplecată. Nici un preot n-a vrut să vină nici astăzi să facă nici o rugăciune la sicriu. Toată noaptea a patra l-au privegheat numai lacrimile, rugăciunile, cuvântările și melodiile frățești.

Privegherile la morți ale fraților sunt totdeauna ca în viețile sfinților, pătrunse și călăuzite în totul de Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu... Dar aceste patru nopți și zile – petrecute chiar lângă sicriul aceluia care pentru prima dată, din vremea primilor creștini, a început în țara noastră și în poporul nostru astfel de privegheri – le-am trăit cu o deosebită cutremurare a sufletului nostru.

O, în ce chip păgânesc se desfășurau înainte de Oastea Domnului privegherile și chiar înmormântările morților în poporul nostru!... Pe lângă băuturile îmbătătoare și jocul de cărți și fumul de tutun, în jurul mortului se auzeau și se vedeau, de obicei, cele mai scârboase cuvinte și gesturi, și fapte. Parcă anume le scornise diavolul, ca să-și bată joc de tot ce este cutremurător și sfânt în credința noastră și în fața morții omului. Mai toți cei care erau înainte-vreme la acele privegheri râdeau și petreceau ca păgânii, tocmai în locul și în timpul când ar fi trebuit să se roage și să plângă cu cei care stăteau în casa aceea de jale și durere... și nimeni până la Părintele Iosif nu se îngrozise și nu se ridicase ca să poată opri aceste nelegiuiri.

Nimeni până la acest sfânt care zace aici în acest sicriu n-a putut opri și schimba nimic din aceste practici păgânești și satanice în poporul și în Biserica noastră. Dar acum, iată ce minunat a lucrat Dumnezeu prin el și în privința asta, prin lumina

puternică a Duhului Sfânt. Ori pe unde a pătruns Oastea Domnului, au fost înlăturate aceste vechi și urâte obiceiuri. Și înlocuite cu cuvântul, cu rugăciunea și cântarea Domnului. Alcoolul, jocurile de cărți, fumatul, vorbele și obiceiurile scârboase au fost aruncate afară pe totdeauna și n-au ce să mai caute cu nici o ocazie, nici la botezuri, nici la nunți și nici la înmormântări, în casele creștinești. Mai ales în zilele și nopțile de jale și de cutremur sufletesc, la privegherile, înmormântările sau parastasele celor care trec în veșnicie.

Această puternică și necesară schimbare, iată, numai Oastea Domnului a putut s-o facă. Chiar și numai pentru asta, cât de multă recunoștință ar fi trebuit să-i arate Biserica și Poporul nostru acestui mare om al lui Dumnezeu și vrednic slujitor sfânt! Pentru că au fost destui preoți și până la el care au văzut cu durere și cu rușine aceste lucruri, dar n-au făcut – ori n-au putut face – nimic, practic, pentru înlăturarea și înlocuirea lor. Dar acum, de ani de zile, în țara noastră are loc, cu ocazia înmormântărilor, acel nou fel de privegheri și parastase cu totul în duhul creștin, cum cere Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu să fie acestea. Și cum sunt acum lângă sicriul lui.

Lângă sicriul Părintelui Iosif toate privegherile au fost astfel. În inimile tuturor celor care au trăit acele zile și nopți, vărsând cele mai fierbinți lacrimi și înălțând cele mai înfiorate rugăciuni, au rămas de neuitat pe totdeauna cele văzute și trăite acolo. Binecuvântat să fie Numele Domnului Dumnezeului nostru pentru tot ce ne-a dăruit El Bisericii noastre și Neamului nostru prin acest mare fiu și slujitor al Său, în anii vieții și în zilele morții lui. În ultima noapte de priveghere au curs cele mai multe și mai fierbinți lacrimi, rugăciuni, cuvântări și mărturisiri frățești. Atunci au mai sosit și alți mulți frați cunoscuți din țară: Mermezan din Simeria, Mureșan din Someș, Șandru din Mediaș, Farcaș din Turda, Urdea din Cluj. Sunt în totul aici frați din peste două sute de comune din patruzeci de județe. În afară de mulțimea străinilor veniți și ei să-i arate recunoștință și prețuire.

Este a patra zi și Mitropolia stă neînduplecată. Nici un preot nu vine din partea Bisericii ca să se apropie de acest sicriu sfânt, cu îndeplinirea ultimelor îndatoriri religioase, care se fac chiar și celor mai decăzuți oameni. La toate stăruințele noastre, am primit același scurt și dur răspuns: „Să-i scoateți haina de preot! Nu-i vrednic s-o poarte nici mort! Altfel nici un preot nu va fi autorizat să-i facă slujba de înmormântare, oricât ar sta așa!“...

– Ce este de făcut? ne-am sfătuit noi.

– N-avem decât să ne supunem!

– Dar cine să mai scoată haina aceasta acum, a patra zi, de pe corpul acesta întepenit?

– S-o scoată ei, cei care nu se cutremură de acest sacrilegiu... Noi nu mai putem face acest lucru. Este o nelegiuire înspăimântătoare. Cine să poată pune mâna să mai sfâșie haina aceasta de pe trupul acesta atât de sfâșiat?...

Până la urmă, totuși au făcut aceasta doi oameni de la serviciul înmormântări. Am ieșit cu toții scârbiți și îndurerați afară, iar oamenii aceștia **au sfâșiat fâșie cu fâșie haina cea neagră de pe trupul părintelui, rămânând pe el numai veșmintele albe de pe sub ea. Cu aceasta, lumea îi luase tot ce fusese al ei.**

S-a raportat Mitropoliei că **haina lui Iosif fusese sfâșiată.** Atunci a fost autorizat și protopopul Cioran să-i facă o scurtă slujbă de înmormântare și să se tragă pentru el o

singură dată clopotul de la o biserică.

Am scos pentru slujbă sicriul părintelui în curtea casei.

Pe atunci, în jurul casei din Aleea Filosofilor, 18, era o curte foarte mare, iar lângă casă, mesteacănul alb și înalt sub care stătusem cu părintele în 12 septembrie anul trecut, când se desfășurase consfătuirea pe țară și când mă rugasem îngenunchat lângă el, cu mâna mea pe umărul lui. De sub acest mesteacăn ne vorbise el cu atâta înfiorare profetică atunci. Ce mulți eram și atunci în jurul său! Dar atunci el era altfel în mijlocul nostru. Acum, iată, încă și mai mulți frați, dar el acum ne grăiește despre același adevăr într-un fel și mai cutremurător.

Dovada morții este cea mai puternică dovadă, pentru Adevăr, a celui care l-a propovăduit. Fără dovada morții pentru el, nici un adevăr n-are pecetea veșnică și netăgăduită a valorii sale, nici frumusețea nemuritoare a profetului care l-a propovăduit. Numai moartea biruitoare a profetului adevăratește valoarea nemuritoare a soliei lui.

Tăcerea părintelui este acum vorbirea lui cea mai puternică și atestarea cea mai înaltă a valorii tuturor celor ce ni le-a propovăduit el până acum. Toate cele propovăduite erau promisiuni incomplete; doar această moarte biruitoare este desăvârșita lor împlinire.

Adevăratul și credinciosul martor și martir al lui Hristos, profetul vremilor noastre, adusese suprema dovadă a Soliei lui dumnezeiești: jertfa vieții sale însăși. În trupul său suferind împlinise și el desăvârșit – ca și Sfântul Apostol Pavel, ca și Sfântul Ioan Hrisostomul – ceea ce mai lipsea suferințelor lui Hristos pentru Biserica Sa, pentru Lucrarea Oastei Lui. Prin sfârșitul său sfânt și cutremurător adevăratește că tot ce începuse și lucrase în viața sa era adevărat și sfânt.

De la Sfântul Ioan Gură de Aur (poate ultimul care mai făcuse o astfel de lucrare și mai avusese un astfel de curaj în Biserica creștină), nici un alt sicriu poate că n-a mai grăit o atât de puternică predică.

Și acel mare și curajos sfânt a fost caterisit, prigonit, chinuit, nedreptățit și martirizat ca acesta, murind și el ori fiind omorât undeva, tot pe drumul exilului. Dar ce minunat i-a făcut dreptate Dumnezeu! Astăzi, Sfântul Ioan, ca Sfântul Pavel, strălucește în fața lumii, în fața Bisericii, în fața veșniciei, în fața lui Dumnezeu cu o aureolă nemuritoare. Dreptatea lor a biruit, numele lor este strălucitor, cauza lor a triumfat pe totdeauna fiindcă ei au luptat până la moarte pentru Hristos, pentru Adevăr, pentru biruința Evangheliei Veșnice.

Dar unde sunt acum vrăjmașii și prigonitorii lor? Uitarea și iadul i-a înghițit pe toți și pentru totdeauna. Așa se va întâmpla până în veci cu toți acei care prigonesc Adevărul și îiucid pe profeții lui Dumnezeu care sunt trimiși să l înalțe și să-l apere. Iată acum aici un alt sicriu al altui mare profet. În el este o jertfă a cărei mărime noi încă nu o putem măsura. Suntem încă prea aproape de muntele acesta. Dar va veni vremea când Dumnezeu și Istoria vor face dreptate și acestui uriaș, foarte aproape de măreția celor doi de dinaintea sa.

Abia atunci se va putea vedea cu adevărat și cât de mici, de netrebnici și de vinovați au fost acei contemporani ai săi care au făcut tot ce le-a stat în putință ca să zădărnicească planul ales și sfânt. Cât de nedreaptă și de ucigașă a fost răzbunarea lor împotriva lui. Și cât de mare crimă au făcut ei nu numai împotriva acestei sfinte victime, ci și împotriva Bisericii și Poporului acestuia, pentru salvarea cărora fusese trimis profetul și solia lui. Și împotriva Adevărului divin, etern și mântuitor pentru care venise el.

Deocamdată, iată totuși cum Dumnezeu ocrotește totul în chip minunat și puternic. Domnul Însuși a îngrijit ca noi să avem acum o foaie prin care să-i putem înștiința pe frați de tot ce se petrece. Și un loc unde să ne putem împlini față de acest profet și martir al Evangheliei și Bisericii lui Hristos ultimele îndatoriri pământești și creștinești în chip corespunzător.

După o scurtă slujbă, ca pentru cei mai săraci, mai necunoscuți și mai din urmă oameni, oficiată de către protopopul Cioran, mai vorbesc câțiva frați pentru luarea ultimului rămas-bun de la cel ce pleacă trupește dintre noi... Toți îi spun părintelui nostru sufletesc: la revedere, scumpul nostru, Acolo Sus la Domnul, unde dorim să ajungem și noi lângă tine, după ce și noi ne vom fi sfârșit cu bine lucrarea. Și ne vom fi împlinit deplin legământul, ca tine, până la moarte...

Înainte de a se închide sicriul, se apropie și depune pe fruntea părintelui ultima sărutare un trimis al Mitropoliei Greco-Catolice de la Blaj, care venise să-i aducă omagiul și prețuirea acestei Biserici-surori, dintre ai cărei fii duhovnicești fac parte astăzi multe zeci de mii în Oastea Domnului, renăscuți la o viață nouă prin acest om al lui Dumnezeu. Era preotul Dr. Dumitru Neda, profesor la Teologia Blajului și scriitor de valoare la revista «Unirea». În câteva cuvinte rostite plângând, acest ales prieten și admirator al Părintelui Iosif a vorbit despre marea valoare pe care a avut-o el în Biserică și în Evanghelie. Despre pierderea lui de neînlocuit pe care o lasă plecarea lui dintre oameni... Gestul lui ne-a cutremurat pe toți. Nici un alt prieten nu a mai făcut așa. După Biserica Luterană, iată, și Biserica Greco-Catolică și-a trimis cuvântul ei de prețuire și dragoste. Numai din Biserica Ortodoxă, care era cea mai datoare, nu s-a spus nici un cuvânt. Nici măcar protopopul Cioran, care oficiase scurta slujbă, n-a spus nici o vorbă. Nici măcar una, cum se spune obișnuit la oricare mort, oricare ar fi fost el. Nemaipomenit ce mare și rușinoasă greșală!... **Veșnică și neiertată va fi josnicia aceasta.**

După aceasta, sicriul a fost ridicat pe umeri de către frați... S-a format un cortegiu cum nu mai văzuse Sibiu niciodată. Mii de oameni mergeau în urma sicriului, plângând. Așa a mers multă parte din drum, purtat de mâinile fraților, sicriul ușor și drag și urmat de lacrimile lor grele și fierbinți.

De la un loc, sicriul a fost așezat în carul funebru care venea în urmă. La trecerea pe lângă prăvălii și case, toți locuitorii ieșeau afară și nu erau ochi care să nu fie plini de lacrimi, văzând această zguduitoare priveliște. **La trecerea pe lângă cazărmile regimentelor, gorniștii acestora țineau să dea ultimul onor aceluia care a fost unul dintre cei mai mari gorniști ai lui Hristos din lumea aceasta.**

După două ore de mers, convoiul a ajuns la cimitir. Dar sicriul nu este coborât în mormânt; era așteptat și părintele Vladimir, care trebuia să sosească, pentru a fi și el împreună cu toți frații în momentul solemn al legământului ce urma să-l facem cu toții în fața mormântului părintelui nostru și lângă sicriul lui.

La sosirea părintelui Vladimir, în cel mai cutremurător și neuitat moment, rugându-se el, **rugându-ne noi toți, am pus pe sicriul lui și în fața mormântului său un unanim și veșnic legământ: că vom urma întocmai, cu toții și pentru totdeauna, învățătura lui și pilda lui în Oastea Domnului, în Biserica străbună și în mijlocul Poporului nostru. Neabătuți niciodată și de nimic de la păstrarea și apărarea acestor valori prin munca și lupta noastră evanghelică, în slujba lui Isus Hristos, Domnul și**

Dumnezeul nostru. Că nu ne vom abate niciodată și nu ne vom lepăda nici de Domnul, nici de Oastea Lui și nici de părintele nostru sufletesc care ne-a născut pe noi în Evanghelia lui Hristos.

După depunerea acestui zguduitor legământ de statornicie și ascultare până la moarte pe calea Oastei și în slujba lui Hristos, după pilda și învățătura părintelui, sicriul său a fost coborât în mormânt.

Când primii bulgări de pământ au început să răsunе, căzând pe sicriu, un hohot de plâns unanim a izbucnit din toate miile de piepturi care erau în jur, până departe. Pe atunci, de la mormântul acesta încolo nu mai era nimic decât loc gol, acum plin de mulțime.

Nu era deznădejde în acest uriaș hohot de plâns. Ci era dovada nemaivăzută a unei unice și mari iubiri cu care era petrecut un părinte adevărat de către toți fiii săi recunoscători, care nu vor putea uita niciodată marele bine pe care li l-a făcut acela care i-a născut pentru viața veșnică. **Nici un alt bine, pe care ni l-ar mai putea face vreun om pământean, nu poate fi atât de mare ca acesta.** De ce atunci să se poată mira cineva că durerea noastră era atât de mare și plânsul nostru atât de sfâșietor?

Nu deznădejdea, ci dragostea are plânsul cel mai dureros și lacrimile cele mai amare din lume.

Abia căzură primele lopeți de pământ peste sicriu și, în mijlocul hohotelor de plâns, fratele Trandafir Munteanu, ridicând în sus coroana adusă de frații din Lugoj, a aruncat-o peste sicriu în mormânt. Pământul a acoperit-o o dată cu sicriul, acolo, peste el...

Când după aproape treizeci și opt de ani – în noiembrie 1975 – îl înmormântarăm tot acolo pe fiul Părintelui Iosif, pe fratele Titus, cei doi săpători au scos afară rămășițele încă întregi din coroana aruncată în mormânt atunci. Mai săpând puțin, cei doi au descoperit sicriul întreg al părintelui și atât de rezistent, încât îi ținea pe capacul lui pe amândoi, fără să se rupă. Eram de față cinci frați și trei săpători. Și am fost convinși atunci că, dacă sicriul n-a putrezit de treizeci și opt de ani în pământ, n-a putrezit nici sfântul din sicriu, după cum este scris: „...și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea“...

Dar n-am vrut să deschidem sicriul, pentru că minunea ar fi strâns îndată acolo tot orașul. Iar aceasta ar fi însemnat, în vremea aceea, o mare primejdie atât pentru moaștele sfântului părinte, care erau acolo, cât și pentru noi, care eram atunci ținuți sub cea mai aspră observație și amenințare.

Acesta era deci cel de-al doilea mare Adevăr. Și aceasta cea de-a doua mare Zi. Ziua și **Adevărul acestui cutremurător legământ pus în fața lui Dumnezeu și în fața mormântului sfânt al marelui Său profet, că vom urma neabătuți și nedezbinați calea și învățătura sa. Că vom trăi și vom apăra principiile și cauza Oastei Domnului așa cum Dumnezeu ni le-a făcut cunoscute și așezate prin el. Acest cutremurător moment și legământ făcut de înaintașii noștri și de noi pentru prezent și pentru tot viitorul să ne rămână de neuitat și de neînlocuit tuturor celor care urmăm și vom mai urma Domnului și lor în această Lucrare a Oastei Domnului.**

El este obligatoriu și veșnic atât pentru noi, cât și pentru urmașii noștri, iar de călcarea lui să rămână vinovați și răspunzători în fața Judecății lui Hristos toți acei care îl vor călca, precum și acei care vor îngădui altora să-l calce, până în vecii

vecilor.

Preabunule Doamne și Dumnezeu nostru, în fața acestui sfânt sicriu și în fața acestei cutremurătoare jertfe pe care Lucrarea Oastei Tale o aduce acum în fața Ta, Te rugăm, binecuvântează și pecetluiește cu puterea Duhului Tău Sfânt legământul acesta zguduitor și mare.

Dăruiește-ne tuturor ostașilor Tăi prezenți și viitori puterea și ajutorul de a ni-l ține până la moarte. Și nu ne lăsa pe nici unul să ni-l călcăm vreodată. Ca, luptând biruitori și murind biruitori și statornici în Oastea Ta, să ajungem cu bine la cununa biruinței veșnice la care a ajuns acum profetul Tău și părintele nostru iubit. Amin.

Dulceața Crucii

Lemnul care a îndulcit apa israeliților în pustie închipuie Crucea și Jertfa Domnului Isus (Exod 15, 22-25).

Amară este și apa vieții noastre și de multe ori parcă n-o mai putem bea. Aruncați atunci lemnul Crucii în apa amărăciunilor voastre, și ea se va îndulci. Chemați Crucea și Jertfa Mântuitorului și darurile ei în durerile voastre, în necazurile și bolile voastre, și îndată apele voastre amare se vor îndulci.

Vă spune aceasta unul dintre cei care au încercat și au văzut ce dulce este Crucea Domnului Isus.

Părintele Iosif Trifa

CÂND TREBUIE O JERTFĂ

Când trebuie o jertfă, eu mă gândesc la tine,
lubirea mea cerească, frumos și drag copil,
și simt că tu ești prețul izbânzilor divine
și-aștept să vină-altarul, să-l văd, cerându-ți-l.

Când gloatele sărmane tânjesc spre dezrobire
și pentru-a lor salvare se cere-un preț amar,
eu știu că tu ești prețul, frumoasa mea iubire,
tu ai să arzi, ca alții s-ajungă-n stări de har.

Când gurile flămânde vor leșina-n pustie
și pentru-a lor viață se cere dat un preț,
eu știu că tu ești prețul, iubire scumpă mie,
și-ai să te frângi pe tine, să scapi a' lor vieți.

Când mâinile crispate vor cere-o răstignire
și pentru-a lumii ură se cere-un preț de dat,
eu știu că tu ești prețul, frumoasa mea iubire,
căci cerul nu primește decât un dar curat.

Când trebuie o jertfă, iubirea mea tăcută,
tu să n-aștepți ca alții să fie răstigniți;

pășește tu nainte și crucea ne-o sărută,
tu știi c-am fost în lume la asta rânduiri!

...Atunci și când veni-va Hristos în strălucire
cu răsplătirea celor ce-au ars pe-al Lui altar,
răbdarea ta smerită, frumoasa mea iubire,
va fi-ntre-a Lui podoabe un scump mărgăritar.

ZIUA ȘI ADEVĂRUL ISTORIC DIN 7 NOIEMBRIE 1976

Ca să poți vedea bine înainte, trebuie mai întâi să privești bine înapoi.
Ca să te poți orienta bine în viitor, trebuie mai întâi să știi trage învățămintele din trecut.
Și ca să știi bine să-ți îndrumi copiii tăi, trebuie mai întâi să iei seama bine la felul cum ți-
au trăit părinții.
Cine nu știe să folosească bine învățămintele trecutului său, acela își va neferici sigur
viitorul lui.

Am descris mai pe larg în capitolele dinainte cele două Zile mai mari din Istoria Oastei
Domnului. Și adevărurile pentru care au fost rânduite. Tocmai pentru a trage și noi acum,
și urmașii noștri în viitor, toate învățămintele mântuitoare care ni se impun nouă astăzi și
lor mâine, pentru orientarea necesară în această unică și sfântă Lucrare evanghelică, pe
care Dumnezeu ne-a dat-o vremii noastre și credinței noastre. Pentru dobândirea prin ea
a mântuirii, atât trupești, cât și sufletești. Pentru fiecare dintre noi și pentru tot neamul
nostru împreună.

Iată, îndrăznim să spunem un mare și sfânt adevăr.

**Dacă mântuirea Neamului nostru și învierea Bisericii noastre nu vor veni prin
Oastea Domnului, atunci să știți că acestea nu vor mai veni niciodată. Aceasta nu
este o presupunere, ci este o constatare. Din prăbușirea spre care merg sigur
aceste două valori, Neamul și Biserica, nu mai există o altă salvare decât Hristos.
Hristos vine acum spre Neamul acesta și spre Biserica aceasta prin Oastea
Domnului.**

**Până ce nu se va vedea clar acest adevăr și până ce se vor mai căuta alte căi
pentru salvare, totul va merge din rău în mai rău. Și dacă niciodată îndrumătorii de
răspundere nu vor vrea să vadă și să primească acest adevăr, atunci totul va fi
pierdut. Altă salvare nu mai există! Cine nu crede asta acum, va constata-o mâine.
De aceea s-ar putea ca cei care ne leapădă astăzi ca pe o piatră de poticnire, să
vină mâine și să caute piatra aceasta pentru a o pune în capul unghiului, ca singura
pe care să se zidească salvarea celor ce se vor mai putea salva.
Viitorul și Adevărul ne vor da dreptate... Veți vedea!**

În relațiile oamenilor cu Dumnezeu există anumite momente de har și de apropieri unice.
Atunci Dumnezeu coboară până cel mai aproape de om, iar omul se înalță până cel mai
aproape de Dumnezeu. Atunci mai trebuie doar un salt, doar o treaptă, doar un pas, și
sufletul face contactul salvator cu Dumnezeu, devenind dintr-o dată un eliberat de păcat,
un rupt de diavolul și un unit cu Dumnezeu.

Efortul acesta însă pare cel mai greu. Saltul acesta s-a dovedit imposibil pentru cei mai mulți oameni și pentru cele mai multe vremuri. Omul nu a vrut să facă partea lui, iar fără aceasta nici Dumnezeu nu și-a făcut-o pe-a Sa.

Un astfel de moment de har și de apropiere de Hristos au nu numai indivizii, ci și popoarele și generațiile, și omenirea întregă.

Cred că cel mai de vârf moment în apropierea lumii contemporane de Dumnezeu a fost momentul de dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial, la începutul acestui din urmă veac. Dar prin stârnirea acestui război cumplit, diavolul a îmbrâncit lumea înapoi, aruncând-o în vâltoarele celor mai mincinoase, mai crude și mai blestemate doctrine și teorii contrarii lui Dumnezeu și a Hristosului Său, împiedicând parcă pe totdeauna contactul salvator cu El.

De atunci lumea contemporană cu noi se depărtează tot mai îngrozitor de Dumnezeu, spre pierzarea cea mai grabnică și mai totală, atât morală, cât și fizică. Nimic n-o mai poate salva. Dumnezeu nu mai vine spre ea, și ea nu se mai întoarce spre El. Indivizi din lume vor fi mântuiți, dar lumea, în întregimea ei, pare că nu.

Și poporul nostru a avut un astfel de moment de har, și Biserica noastră a avut acel prilej de apropiere de contactul salvator și înnoitor pentru Hristos. Acel moment și prilej pare că a fost înainte de Al Doilea Război Mondial. **Atunci au apărut cele mai multe și mai puternice chemări ale lui Dumnezeu față de Biserica și Poporul nostru. Dintre aceste chemări, cea mai puternică a fost apariția Oastei Domnului, ca mijloc de ridicare a poporului și ca izvor de primenire a Bisericii.**

Dar același diavol a îmbrâncit în același fel elitele noastre, atât pe cele lumești, cât și pe cele clericale, în vârtejul marilor lor împotriviri și respingeri față de voia și apropierea lui Dumnezeu... Aceste două elite și-au dat mâna în a zădărnici planul lui Dumnezeu, care era atât de aproape de reușita lui fericită pentru noi!

Și ceea ce putem constata cu amărăciune pentru toată omenirea de azi, putem la fel să constatăm și pentru ai noștri.

Cât de clar a profețit aceste lucruri marele profet al neamului nostru și al vremilor noastre, Părintele Iosif, în cele din urmă clipe – de pe patul morții lui – după cum le am amintit în capitolul de mai înainte!

Acum fie că interesează pe cineva acest adevăr, fie că nu mai interesează pe nimeni – ca înștiințările Mântuitorului pentru Ierusalim înaintea pierzării lui – ceea ce s-a profețit se împlinește zguduitor. Atât într-o privință, cât și în cealaltă. Cine are ochi de văzut poate să vadă!

Dar oamenii de azi au tot mai puțin timp și tot mai puțin îndemn să privească în trecut, pentru a se orienta bine în viitor. Sunt absorbiți total numai de prezentul acesta zbuciumat și nesigur, întunecat și nebun, dezorientat și haotic. De aceea nu-și mai pot vedea nici viitorul înspăimântător.

Fără o puternică oprire din prăbușirea păcatului și fără o lucidă privire spre Dumnezeu, nu se poate mântui nimeni! Nici indivizi, nici popoare, nici generații. Nimeni.

Oamenii nu mai trăiesc astăzi decât pentru jumătatea lor inferioară, a cărei satisfacție o caută tot mai lacomi, fără însă a și-o sătura deplin niciodată. Pentru că păcatul dă numai setea, nu însă și satisfacerea ei.

Dacă un popor nu are în mijlocul lui un glas puternic care să oprească prăbușirea în imoralitate și să-l antreneze la saltul spre Dumnezeu, neamul acela va fi pierdut ca neam. Chiar dacă se vor mai salva câțiva indivizi din mijlocul lui.

Și dacă o Biserică decăzută nu mai are nici un profet care să întoarcă puternic, dintr-o dată, viețile tuturor fiilor ei spre Salvatorul Hristos, atunci toate lacrimile trăitorilor Evangheliei din această Biserică nu vor curge decât spre osândirea ei definitivă de către Judecata lui Hristos.

Pentru neamul nostru și pentru Biserica noastră, glasul acesta puternic și profetul acesta unic era – și este – Oastea Domnului.

Despre cele două rosturi curative, cel național și cel bisericesc al Oastei Domnului, am vorbit în primele două capitole.

Acum vom vorbi de rostul ei preventiv contra infiltrațiilor rele și a rătăcirilor dezbinătoare, amândouă acestea fiind boli aducătoare de moarte.

Părintele Iosif a spus: „Toată viața mea am stat de strajă pentru a nu lăsa în Oastea Domnului și în Biserică să pătrundă duhuri străine de voia lui Dumnezeu, duhuri străine de Duhul lui Hristos, Care ne-a fost dat nouă de la început. Am privegheat neîncetat, căutând să nu se stingă duhul Oastei dintâi prin ceea ce este duh de literă și de tulburare... Și așa voi face până la cea din urmă clipă a vieții mele...”

După cum profețise omul lui Dumnezeu de pe patul morții sale, îndată după înmormântarea lui, se abătu și asupra noastră toată furia mitropolitului și a slugilor sale. După confiscarea Tipografiei și a tuturor bunurilor materiale ale Oastei și după suspendarea foii «Glasul Dreptății», noi, cei doi purtători ai condeiului redacției, care mai rămăsesem după părintele, în două luni, a trebuit să plecăm alungați din Sibiu.

La stăruințele fraților și cititorilor noștri și mânați de Duhul Domnului, am încercat să scoatem alte gazete pentru legătura noastră cu țara. Am încercat prima dată la Oradea, să apărem cu «Ogorul Domnului», dar la al treilea număr a fost suspendat și acesta. Ne-am mutat la Cluj, cu «Viața Creștină» și cu «Misionarul Vieții Creștine», dar, prin căderea Ardealului de Nord, le-am pierdut și pe acestea.

Ne-am mutat apoi la Beiuș, cu «Familia Creștină». Dar venise războiul și, în al treilea an, am fost opriți din nou.

După terminarea războiului, am început cu multe greutate, împreună cu Titus, fiul Părintelui Iosif, cea de a treia serie din «Isus Biruitorul», dar, la sfârșitul lui ianuarie 1947, fratele Marini a trecut și el la Domnul. Am rămas cu redactarea foii în continuare numai eu singur. Titus făcea numai administrația.

La zece luni după asta, începând cu Anul Nou 1948, foaia sfântă «Isus Biruitorul» ne-a fost suspendată definitiv, tipografia sigilată, iar noi am fost împinși prin lungile și întunecoasele tuneluri prin care tot mergem de atâția zeci de ani...

În tot timpul acesta, multe alte duhuri potrivnice veniseră să încerce calea cea dreaptă și dulce pe care Domnul ne pusese pașii spre mântuire prin lucrarea minunată a Oastei Sale.

Despre toate aceste bântuiri ale duhurilor vrăjmașe și dezbinătoare am scris pe larg în paginile «Istoriei», pentru că lupta cu ele a fost mult mai lungă și mult mai grea chiar și decât cea dusă cu duhul răzbinător al literei oficiale care se năpustise asupra noastră în

timpul domniei mitropolitului Bălan. Când am terminat lupta cu duhul acela singur, au început luptele cu astealalte, mai multe, mai îndelungate și mai viclene.

Aceste noi atacuri veneau acum din partea duhurilor sectante. Mai încercaseră ele, dar fără succes, și înainte, însă acum, folosindu-se de măsurile nimicitoare pe care le năpustiseră asupra noastră Biserica și Statul, reușeau să pătrundă și să-i atragă pe mulți de partea lor. Adunările noastre fiind urmărite cu asprime, mulți au oferit fraților ostași, cu fățarnică bunăvoință, adunările lor autorizate, pentru ținerea adunărilor noastre... Iar o dată ajunși acolo, au început presiunile și ademenirile, până s-au pierdut foarte mulți acolo la ei.

Aceste adunări de amestecătură și ademenire au început prima dată chiar la Sibiu, unde duhul sectarist se strecurase încet-încet, mai demult, prin niște ostași slabi și nestatornici, cum fuseseră Belașcu, Butilă, Morariu și alții... Dar, pe măsură ce atacurile și amenințările se înmulțiseră din partea oficialităților bisericești, în aceeași măsură creșteau atât indignarea ostașilor, cât și ademenirile. Celelalte culte, profitând de răutatea preoților față de noi, reușeau foarte ușor să-i atragă pe mulți ostași și chiar adunări întregi de partea lor. Greutățile și răutățile războiului, care fuseseră atât de lung și de nimicitor, ne împrăștiaseră, ne rupseseră toate legăturile, ne despărțiseră și ne înstrăinaseră atât de mult, încât răutatea preoțimii i-a făcut ușor pe mulți să se sature și să plece.

Chiar și noi, prin închisorile unde eram, am avut grele lupte cu unii dintre ai noștri care erau cu totul căzuți pradă acestor rătăcirii de la credința și de la legământul dintâi. De fapt, cei ce căzuseră astfel erau suflete ori mai noi, ori mai neștiutoare, care se obișnuiseră cu neascultarea pe care ei acum o numeau „libertate” și „adevăr”. În fruntea acestora era Nicolae Moldoveanu din adunarea de la Sibiu, unde se continua încă din vremea fratelui Marini și a doctorului Banu amestecătura aceasta..., răspândindu-se apoi împotriva Oastei cu o dușmănoasă hărnicie peste tot pe unde mergeau... Amestecătura de la Sibiu a nimicit pe rând adunările din jurul Sibiului, până departe. Apoi adunările și din județele vecine: Făgăraș, Alba, Brașov, Târnave... Căzură, Sighișoara, Avrigul, Săsciorii. Și boala se întinse peste tot pe unde mergeau cei din Sibiu. Ori se venea pe la ei...

Lupta contra acestor duhuri s-a pornit încă de la începutul umblării lor printre noi. Și a continuat cu intensitate mărită, pe măsura agresivității cu care luptau și ele împotriva noastră. Dar noi, neobișnuși cu ascunzișurile acestor duhuri, eram pretutindeni în apărare, pe când ele erau mereu în atac.

Pe lângă faptul că și acest nou vrăjmaș avea aceeași deplină libertate din afară, aceleași drepturi și autorizații de funcționare, noi tot nu aveam, nici din afară, nici dinăuntru, nici un fel de posibilități. Numai singur Domnul știe cu ce greutate, atât dinăuntru, cât și din afară, a trebuit să luptăm pentru a opri alunecarea și pierderea noastră. Și pentru a întoarce totul înapoi, spre orientarea sănătoasă și luarea drumului bun, pe care cei mai mulți nu-l mai știau.

Împotriva noastră, a celor puțini care luptam îndurerați pentru restabilirea orientării sănatoase, ispititorul și slugile sale ridicaseră mari împotriviri din afară. Și multe hule și învinuiri dinăuntru, chiar din partea unora dintre frații cei „aleși”... Începând din 1956, continuând prin închisori ori libertate, luptele acestea au durat douăzeci de ani. Până și în 1976, încă mai era printre noi acest duh, care mai tulbura unele adunări și pe unii frați.

Pe la unele sfaturi frățești mai restrânse și locale se frământaseră destul de mult aceste

lucruri și se luaseră destule hotărâri și măsuri bune. Dar nu se hotărâse încă un Sfat pe țară al fraților de răspundere, pentru precizarea clară a atitudinii noastre față de cultele neoprotestante. Și față de propaganda necreștinească pe care unii zeloși din aceste culte o duceau susținut împotriva Oastei, furând sufletele și adunările chemate de Domnul în ea, potrivit planului Său.

În aceste condiții, s-a hotărât un fel de Sfat Frățesc pe țară, întocmai ca acela din 12 septembrie 1937, cu scopul de a dezbate și a fixa clar și definitiv atitudinea Oastei Domnului, în general, față de cultele și mișcările neoprotestante. Și, în special, față de infiltrările lor ostile între noi. Dar mai ales față de uneltele lor care lucrează prin adunările noastre.

Din pricina măsurilor aspre care continuau încă împotriva noastră atât din partea oficialității bisericești, cât și a autorității statale, desigur, acest sfat nu se putea ține decât în ascuns. Și doar cu frații lucrători mai de seamă din țară, care vor putea veni și care vor reprezenta întreagă Oastea Domnului.

Gândul acestui Sfat Frățesc pe țară plutea deasupra noastră, a tuturor celor ce aveam pe inimă povara acestei mari nevoi ce trebuia împlinită cât mai curând.

Dar pregătirea pentru ținerea acestui sfat, precum și alegerea timpului și a locului unde să se țină, va trebui bine făcute, date fiind împrejurările deosebit de grele prin care treceam. Următorii noștri ne prigoneau și ne urmăreau cu toată asprimea, din cetate în cetate. Eu, personal, aveam atunci aproape săptămânal percheziții, anchete, cercetări de tot felul și din partea tuturor celor puși să ne supravegheze și hărțuiască. Și la fel era majoritatea fraților lucrători.

Prima dată s-a propus ziua de 25 septembrie 1976 și a fost ales și locul în casa unui frate care făcea atunci de pază la un teren de pădure și pășune din raza localității Poiana Brașov. Era o casă retrasă într-o pădure de brazi și un loc liniștit și potrivit. Fratele care stătea acolo era atunci un suflet bun, simplu și smerit, atașat Domnului și fraților. Și familia lui era la fel.

Dar pregătirile ce trebuia făcute și, mai ales, înștiințarea fraților care trebuia să ia parte au întârziat prea mult. La această consfătuire trebuia să participe neapărat și Moldoveanu de la Sibiu și Tudose de la Galați. Trebuia neapărat să fie puși în fața Frățietății, ca să-și precizeze clar, o dată și pe totdeauna, ce atitudine înțeleg să ia. Dacă renunță la învățăturile și acțiunile lor, atunci să rămână între noi. Dacă nu renunță, atunci să fie cel puțin cinstiți și să plece.

Mai urma să vină și Pop Alexandru, să fie întrebat și să-și precizeze și el clar atitudinea

În urmă s-a fixat seara de 7 noiembrie 1976. Locul a rămas același. La data aceasta am plecat și eu, împreună cu încă doi frați de la Beiuș și cu alții doi de la Vulcana-Pandele – Dâmbovița.

Am ajuns la casa de la Poiana Brașov în seara de 7 noiembrie 1976, așa după cum se hotărâse. Am mai aflat acolo încă vreo douăzeci de frați lucrători din diferite părți ale țării, sosiți înaintea noastră. După noi, au mai ajuns și alții, așa că ne-am adunat în total vreo treizeci și cinci de frați.

Moldoveanu și Tudose însă, deși înștiințați în repetate rânduri și chemați insistent, n-au venit ...

... Deci Moldoveanu nu venise nici de data asta la chemarea fraților, și nu venise nici Tudose Constantin din Galați.

Totuși, adunarea a început cu cei treizeci și cinci de frați prezenți, fără unii dintre cei chemați care lipseau. Erau, în schimb, alții, pe care noi nu-i invitasem, dar care până la urmă s-au dovedit a fi iscoade, trimiși să ne pândească și să ne vândă.

Pe la ceasul nouă seara, ne-am aplecat pe genunchi și, cu o rugăciune fierbinte, am mulțumit Domnului pentru prilejul acesta și L-am chemat stăruitor, cu lacrimi, pe Domnul Isus în mijlocul nostru, cu lumina și călăuzirea Duhului Sfânt. Așa cum ne rugasem acum treizeci și opt de ani sub mesteacănul din Aleea Filosofilor, nr. 18, lângă părintele nostru Iosif cu cei cinci sute de frați de atunci.

Îl simțeam și acum pe profetul Domnului și înaintașul nostru îngenuncheat și el împreună cu noi, ca atunci. Pentru că tot la o răscruce mare eram și de data asta. Și tot într-o luptă grea ne găseam. Și tot pentru luarea unei hotărâri la fel de însemnate ne adunaserăm. Ne-am așezat apoi cu toții pe niște scaune în lungul pereților și prin mijlocul casei, în jurul unei mese lungi, de la fereastră până la ușă.

M-am ridicat în mijlocul fraților, având în mână «Ecoul» din 12 septembrie 1937, cu toată relatarea întâmplărilor și a hotărârilor de atunci. Și mai aveam încă alte două documente scrise la mașină. Unul semnat în original de către Părintele Iosif și de către noi, cei de la redacție, librărie și tipografie, de la Anul Nou 1938. Iar altul tot semnat în original de către toți frații din adunarea Oastei Domnului din Sibiu. Prin amândouă adeveream încă o dată Mitropoliei atașamentul nostru total, atât față de Biserică și față de învățătura ei, cât și de scopul Oastei Domnului și de cauza părintelui nostru Iosif Trifa. După cum o făcuseră toți frații delegați la Sfatul Central din 12 septembrie, prin Moțiunea înaintată Mitropoliei, atunci. Aceste două documente originale erau o mărturie în plus față de cele scrise pe larg în «Ecoul» și petrecute atunci. Ele întăreau adevărul prin semnăturile în original, atât a adunării Oastei din Sibiu, cât și a noastră, a celor de la Centrul de Editură al ei.

Le-am adus și le-am arătat fraților prezenți și, prin ei, tuturor fraților din țară trei mari adevăruri și anume:

1. Noi nu suntem începătorii acestei sfinte Lucrări, ci suntem numai continuatorii ei. Nu noi am primit inspirația Oastei de la Duhul Sfânt și nu noi am făcut munca începutului ei, ci alții au avut de la Dumnezeu lumina, chemarea și călăuzirea CUM să facă această Lucrare după voia și planul lui Dumnezeu. Ei AȘA au făcut-o. Noi doar am intrat în lucrul lor, după cum spunea Mântuitorul la Ioan 4, 37-38, căci și în privința aceasta este adevărată zicerea: unul seamănă, iar altul seceră.

Eu – zice Domnul – v-am trimis pe voi să secerăți acolo unde nu voi v-ați ostenit. Alții s-au ostenit, iar voi ați intrat în osteneala lor. Prin urmare, noi suntem urmașii aceluia care au început această Lucrare. Am intrat în lucrarea lor unii mai de mult, alții mai de curând. Deci dacă noi suntem schimbul doi ori schimbul trei, luând în primire lucrul început de ei, se cuvenea să privim cu toată cutremurătoarea conștiință a răspunderii noastre datorită de a continua exact în același fel munca lor. Pe temelia slăvită a lui Isus cel Răstignit, întocmai precum au început și au

lucrat ei până în clipa când noi am venit, iar ei s-au dus...

2. Ca niște zidari conștiincioși, noi, urmând zidirea la care am fost chemați, trebuie să preluăm de la ei același dreptar de învățătură sănătoasă care a fost lăsat Părintelui Iosif de către marii săi înaintași: Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți. Dreptarul acesta l-au folosit ei, având toată grija să nu se abată cu zidirea nici la stânga, nici la dreapta. Având toată grija să se alinieze ei înșiși și să alinieze și pe alții cât mai frumos și cât mai desăvârșit, după linia acestui sănătos Dreptar. Nouă ne este acum și nespus mai ușor, dar și nespus mai greu decât lor, din cauza lipsei de ascultare a unora dinăuntru. Și din cauza marilor împotriviri ale altora din afară. Dar și răspunderea noastră este cu atât mai mare, cu cât Lucrarea pe care ne-au lăsat-o ei era mai frumoasă și mai curată, atât în număr, cât și în roade, decât cea pe care ne pregătim noi să o lăsăm celor care vin după noi.

3. Pentru a ne orienta acum bine în viitor, avem nevoie neapărat să stăm aici și să privim bine în trecut. Să luăm pildă și lumină de la felul cum au gândit și au lucrat ei, spre a nu abate nici noi cu nimic Lucrarea Domnului de la drumul și scopul pe care i le-a vrut și le-a poruncit Domnul Isus de la începutul ei. Și nici să nu clădim noi cumva deasupra lor un alt material și în alt fel decât cum au făcut ei. Căci Domnul le-a poruncit lor AȘA să facă, după cum au făcut. Și ei ne-au spus nouă și ne-au lăsat ca și noi tot AȘA să facem. Să luăm deci foarte bine seama la aceste adevăruri acum când noi suntem chemați să ne precizăm atitudinea clară și definitivă față de învățăturile străine care s-au amestecat atât de negativ și de păgubitor în Lucrarea Oastei Domnului și în desfășurarea muncii rânduite de Hristos nouă pentru salvarea Poporului nostru și învierea Bisericii noastre.

De aceea, iată, am ales aici aceste trei documente pe care am să vi le înfățișez, fiindcă cea mai mare parte dintre frații care sunt acum de față aici sunt mai tineri și, poate, nici nu le cunosc.

Totuși sunt aici și câțiva frați în vârstă, dintre cei care au fost prezenți și ei atât la Consfătuirea din 12 septembrie 1937, cât și la legământul frățesc de la mormântul Părintelui Iosif din 12-16 februarie 1938. Aceștia trebuie să-și aducă bine aminte de cele petrecute atunci și pot adevăra acum prin viu grai, aici, în fața tuturor, toate cele pe care vi le înfățișez și vi le citesc din aceste documente.

După ce am să vă citesc aceste documente, pentru ca să luăm încă o dată cunoștință cu toții de adevărurile cuprinse în ele și să ni le punem pe conștiința noastră fiecare dintre noi cu tot simțul cutremurător al răspunderii față de împlinirea lor întocmai, eu am să vă fac, personal, aici, înaintea tuturor, declarația mea solemnă și legământul atitudinii mele față de adevărul acesta.

Iar după mine, va trebui și frațiile voastre, fiecare la rând, așa după cum stați așezați pe aceste scaune, să luați cuvântul pentru a vă arăta personal – aici, înaintea Domnului Dumnezeu nostru Care este de față, precum și în fața Lucrării Oastei Domnului care este reprezentată prin frații adunați pentru această consfătuire și să precizați clar care vă este încredințarea și atitudinea de astăzi și de viitor și cum înțelegeți să lucrați și să fiți, atât față de respectarea acestor învățături, cât și față de cei care le încalcă sau le

schimbă, din mijlocul nostru sau din afara noastră.

Trebuie să fim cinștiți față de Dumnezeu, față de Adevăr și față de Frățietatea Oastei, care este a Domnului Isus Hristos, înaintea Căruia avem să mergem în curând fiecare dintre noi cu ceea ce am lucrat. Și ca să ne primim răsplata fiecare dintre noi după cum am lucrat, fiindcă este scris: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare dintre noi să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup“ (II Cor. 5, 10).

După ce am spus acestea, am început să citesc în fața tuturor fraților prezenți toate cele scrise în cele trei documente pe care le adusesem, și anume:

1. Darea de seamă despre convocarea și decurgerea Consfătuirii din 12 septembrie 1937, după cum s-a publicat ea în foaia «Ecoul» de atunci și cum am relatat-o pe larg și în primul dintre aceste adevăruri.
2. Documentul original semnat de către Părintele Iosif și de către noi, tot personalul de atunci al Redacției, Librăriei și Tipografiei Oastei Domnului, document prin care mai repetam pe scurt cele cuprinse în Moțiunea din 12 septembrie 1937 și în care insistam mai categoric pentru rezolvarea pașnică a conflictului dintre Mitropolie și Oaste.
3. Documentul original, semnat de către toți membrii Oastei Domnului de la adunarea de atunci din Sibiu. Și în acel document se precizau tot aceleași adevăruri, însă ele erau afirmate de grupul ostașilor sibieni într-un fel mai categoric și mai insistent...

(Aici trebuie să fac o paranteză pentru o precizare:

Am înălțat atunci în fața tuturor delegaților prezenți aceste clare și categorice documente, ca o dovadă puternică a adevărilor pe care le susțineam. Toți cei de față le au văzut și au putut să le citească, spre a se convinge definitiv și total de adevărul lor.

Regret din toată inima că acum, după mulți ani, când scriu aceste lucruri aici, nu mai am aceste două documente în original, pentru a le reproduce aici cuvânt cu cuvânt și nume cu nume. În împrejurările grele care au urmat îndată după Consfătuirea noastră de la Poiana Brașov, ele mi-au dispărut fără să știu cum. Poate le-am pierdut, poate mi-au fost sustrase, poate s-au rătăcit pe undeva și mai este un strop de speranță de a fi regăsite cândva... nu știu. Dacă se vor afla vreodată, ele vor putea confirma cele ce am spus aici. Dacă nu se vor mai găsi, ele vor confirma odată și mai puternic de pe masa Judecătorului Ceresc, atunci în Ziua când toate acestea vor mai fi reluate, atât pentru cei ce le-au crezut și trăit, cât și împotriva celor ce le-au lepădat.)

După această precizare, revin la continuarea celor petrecute în 7 noiembrie la consfătuirea noastră pentru precizarea celui de al treilea adevăr, zicând:

Aceste documente ale adevărilor din 12 septembrie 1937, ca și de la mormântul părintelui, au avut fiecare dintre ele un scop clar și au conținut un dreptar însemnat.

Am stăruit asupra acestora destul – dar consfătuirea noastră de astăzi are scopul să ne facă să înțelegem mai clar acest al treilea adevăr, și anume: că, **pentru noi și pentru neamul nostru, mântuirea nu poate veni prin lucrări străine și din afara țării și a Bisericii noastre. Ci numai dinăuntrul acestora. Și anume, prin Lucrea aceasta a Oastei Domnului, prin înnoirea biblică și morală pe care o aduce și o propovăduiește Oastea.**

Prin felul cum a pornit și prin felul cum a lucrat până acum această Lucrare duhovnicească, s-a adevărit a fi unica și puternica lucrare de mântuire trimisă nouă

și dintre noi.

Dacă până la apariția Oastei Domnului au mai fost în mijlocul poporului nostru și alte lucrări de chemare duhovnicească, ele s-au dovedit a NU fi potrivite nici pentru structura noastră sufletească și nici pentru învățătura noastră dreaptă. De aceea nici n-au avut prea mult succes între ai noștri. Ele erau potrivite pentru străini și ei le-au propagat printre noi.

Acum – o dată ce Dumnezeu S-a îndurat să dea poporului nostru și Bisericii noastre această Lucrare nespus mai bună, mai curată, mai evanghelică și mai potrivită pentru noi – de ce unii dintre frații noștri își vând acest bun sfânt și superior pentru niște îndemnuri și învățături străine strecurate între noi de aceleași duhuri literiste care strecuraseră prima dezbinare? Acestea nu ne mai împing în prăpastia oficializării din care scăpasem în 12 septembrie 1937, ci în prăpastia astalaltă, a sectarizării, care este acum o ispită nouă și pentru care încă nu am fost pregătiți îndeajuns ca s-o putem înfrunta, dar care este și mai primejdioasă decât prima.

Lucrarea Oastei este a Domnului și ea trebuie să rămână o unealtă bună și curată numai în mâna Duhului Sfânt, și să nu ajungă în mâna altor duhuri. Nici a duhului oficialist, dar nici a duhului sectarist. Nici habotnici și superstițioși clericaliști, dar nici habotnici și superstițioși sectariști.

Noi nu trebuie să avem o cruce fără Hristos, dar nici un Hristos fără cruce. Dacă Hristos cel Viu ne-a scăpat din formalismul cel numai de nume, tot El să ne scape și de numele cel formalist.

Priviți bine la viața celor ce vor să ne despartă de credința noastră și veți vedea nespus mai puține roade bune și mai multe rele decât între frații noștri. Dar lauda pentru crezurile lor și hulele pentru credința noastră i-au înșelat pe mulți dintre noi.

E adevărat că oficialitățile Bisericii noastre și ale poporului nostru ne prigonesc acum, pentru că se pare că nu este nimeni acolo care să privească problema noastră și Lucrarea Oastei prin prisma intereselor Neamului și ale Credinței. Însă aceasta nu trebuie să ne facă pe noi nici să ne părăsim credința noastră, nici să ne rupem de neamul nostru. Întâi, pentru că acesta este rostul pentru care ne-a ales și ne-a chemat Dumnezeu. Iar al doilea, pentru că așa este scris că trebuie să suferim în lumea aceasta pentru împlinirea datoriei noastre față de Dumnezeu și față de semenii noștri. Cum au luptat Sfinții Apostoli? Cum au luptat Sfinții Părinți? Cum ne-au învățat și ne-au arătat Părintele Iosif și primii noștri frați din schimbul lui sfânt? Oare nu în felul acesta? Atunci de ce nu vedem limpede și de ce nu mergem drept?

Consfătuirea aceasta trebuie să precizeze acest adevăr și anume: atitudinea noastră față de grupările și crezurile străine, care în ultimul timp au dat și dau multe atacuri pentru dezbinarea adunărilor noastre și de atragere a unor frați ai noștri la ei.

Nu urâm pe nimeni! Nu batjocorim credința nimănui. Nu dezbinăm adunările lor și nu vrem să le corupem nici un suflet.

Respectăm fiecăruia dreptul la credința pe care și-o alege. Dar nu mai îngăduim nimănui să se amestece în adunările noastre. Nu mai dăm cuvânt nici unui străin la nici o adunare a Oastei, nici nu îngăduim nici unui frate de al nostru să meargă la ei. Cei

ce s-au dus au împrumutat multe rătăcirii de la ei și, venind, au dezbinat cu ele multe suflete de frați.

Toți cei care au făcut până acum aceste greșeli să nu le mai facă, ci să se îndrepte pe calea sănătoasă. Iar cu cei ce nu vor să se îndrepte de bunăvoie, să rupem orice legătură, după cuvântul Sfințelor Scripturi (**Tit 1, 10-11 și 3, 10-11 etc.**).

Când am terminat de spus aceste lucruri, am încheiat zicând:

Fraților, cu mâna dreaptă pe conștiința mea, pe care m-am străduit să mi-o păstrez curată înaintea Mântuitorului și Judecătorului meu Isus Hristos și înaintea Lucrării Oastei Lui, față de învățătura și de credința pe care am primit-o din cea dintâi clipă a intrării mele în această sfântă Lucrare a lui Dumnezeu, cu mâna deci pe conștiința mea – vă declar aici solemn că întocmai așa învăț și cred și acum. Și semnez aceste adevăruri de credință întocmai cum le-am crezut și le-am semnat în 8 iunie 1930, Ziua Rusaliilor intrării mele în Oastea Domnului.

Și întocmai cum le-am crezut și le-am semnat în 12 septembrie 1937, împreună cu Părintele Iosif și cu cei peste cinci sute de frați care erau acolo, dintre care unii trăiesc și azi.

Și întocmai cum le-am semnat cu lacrimile legământului meu din 12-16 februarie 1938, lângă sicriul sfântului profet de la care le-am învățat.

Și tot așa vă declar și acum că voi crede și voi învăța în această sfântă Lucrare până la moartea mea. Dar și că voi rupe-o cu toți acei dintre voi care se alipesc de învățături sectare.

Acum așteptăm cuvântul și declarația fiecăruia dintre frațiile voastre, începând cu fratele care este acolo, primul de pe scaunul de la intrare, și jur-împrejur, până la cel din urmă. Toată noaptea aceasta avem destul timp ca să ascultăm în liniște declarația fiecăruia. Mai declar aici încă o dată că, dacă cineva dintre frați va avea o altfel de atitudine față de Lucrarea Oastei Domnului, arătându-se împotriva învățăturii și a credinței pe care am primit-o de la început, eu unul, după cuvintele Sfințelor Scripturi, voi rupe orice legătură cu el, acum și pe totdeauna, fiindcă este poruncit de Hristos: și cine nu ascultă nici de frați și nici de Biserică să-ți fie ție ca un păgân și vameș (Mt. 18, 17). După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de dezbinător (Tit 3, 10). Nici să nu-l primești în casă, nici să-i zici bun-venit, ca să nu te faci părtaș păcatelor lui (II In. 10-11). Și vă îndemn și pe frațiile voastre să faceți acum și hotărât acest lucru. Acesta este adevărul de astăzi! Altfel vom fi vinovați și de trecutul, și de viitorul Oastei. Amin. Slăvit să fie Domnul!

Pe rând, au început să se ridice frații și să-și declare fiecare încredințarea sa, aceeași frumoasă și curată încredințare cum și-o exprimaseră și înainte cu aproape patruzeci de ani înaintașii noștri binecuvântați. Înnoindu-și fiecare legământul și hotărârea sa de a ține întocmai până la moarte adevărul credinței și al învățăturii de la început, ne schimbate și nepărăsite.

...

Se lumina de ziuă când au terminat de vorbit toți frații. Trebuia să încheiem, pentru a pleca la trenuri. Am zis atunci: Fraților, înainte de despărțirea noastră, dacă suntem cu toții de aceeași părere, veniți să luăm aici o hotărâre cel puțin asupra a trei puncte mai însemnate din învățătura noastră pe care încă mai sunt unii dintre frați care nu le

îndeplinesc, și anume:

1. Cel puțin o dată sau de două ori pe an, frații și surorile să meargă pentru mărturisire și împărtășire la biserică, în cele două posturi: al Nașterii și al Învierii Domnului.
2. Niciodată și nicăieri să nu se țină adunările Oastei în timpul Sfintei Liturghii, ci atunci cu toții să fim la biserică. În timpul bisericii noi toți trebuie să fim adunați la biserică, și nu în altă parte.
3. De fiecare dată, rugăciunile noastre personale, familiale sau din adunări să se înceapă cu „Tatăl Nostru“, rugăciunea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, pe care El Însuși a spus-o și a poruncit-o apostolilor și urmașilor Săi. Iar rugăciunea aceasta să se înceapă totdeauna tot cu cuvintele Domnului Isus: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh“, făcându-se semnul Sfintei Cruci. Încheierea se va face tot așa, spunându-se: „Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin“.

Ce dureros este pentru unii dintre noi că acum, după atâția zeci de ani de credință, noi trebuie să-i învățăm pe aceștia, ca pe niște copii, aceste adevăruri începătoare ale credinței noastre. În ce tristă sărăcie și decădere sufletească au ajuns acești frați nefericiți! Vor trebui siliți, ca să-și revină în fire cum se cuvine și, trezindu-se, să se desprindă din cursele vrăjmașelor duhuri și învățături în care au fost prinși.

Să pornim foarte hotărâți la asta, începând chiar de astăzi, peste tot unde mai sunt astfel de stări, pentru a se alunga de peste tot aceste lucruri străine, strecurate printre noi. Cu răbdare, cu dragoste și cu rugăciune. Duhul Sfânt ne va ajuta. Dar trebuie să fim hotărâți și stăruitori.

Toți cei prezenți s-au declarat de acord, iar unii au spus că trebuie să se facă semnul Crucii de către toți frații și la începutul vorbirii în adunări. Chiar și de către copii când spun poezii. Totul să se înceapă și să se termine în chip solemn și evlavios: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh“. Aceste mari cuvinte dau de la început o sfântă putere și creează o stare de înaltă inspirație și solemnitate, atât celui ce vorbește, cât și celor ce ascultă. Și aceasta este starea din care trebuie ca noi să vorbim și să ascultăm sfintele cuvinte ale lui Dumnezeu.

Ne-am aplecat din nou genunchii pentru rugăciunea de mulțumire... Așteptam ca unul din frații cei mai în vârstă și mai respectați din mijlocul nostru să fie lăsat să înalțe Domnului rugăciunea noastră de despărțire.

...

În dimineața zilei a treia după această consfătuire, terminată în felul cum am descris-o, m-am pomenit cu o mașină la poartă și cu doi inși care, fără prea multă vorbă, m-au luat de mână și m-au scos afară, arătându-mi ușa mașinii:

– Urcă și mergi cu noi!

Șapte ceasuri în ziua aceea și apoi alte șapte zile la rând a trebuit să răspund la trei anchetatori, dintre care cel mai mare venise din București, special pentru a ne cerceta îndeaproape sub presiuni și amenințări, pentru adunarea noastră „conspirativă și ilegală“, organizată la Poiana Brașov în noaptea aceea.

În mâna anchetatorului venit de la București erau trei hârtii de caiet scrise cu pix roșu din care citea punându-mi întrebări:

- Unde sunt documentele pe care le-ai citit acolo?
- Unde sunt benzile pe care le-ai înregistrat?
- Unde sunt cărțile și foile pe care le-ai avut asupra ta?

Și, de fiecare dată când era nemulțumit de răspuns, îmi arăta până lângă ochi cele trei foi scrise cu pix roșu al căror scris îl cunoșteam bine. Era al unuia dintre cei doi care veniseră nechemăți și care stătuseră și ieșiseră împreună. Despre cel de-al treilea am aflat numai mai târziu că nu lucrau împreună... Sărmanii „frați“, ce lucruri grele și neadevărate trebuie să fi scris despre noi, de vreme ce autoritățile se purtau și amenințau atât de greu...

Nu știu însă prin ce întâmplare pe bandă nu se înregistrase nimic, iar documentele nu le-am mai găsit de la plecarea mea de la Poiana Brașov... Dacă aveam ceva din acestea, ușor se putea constata că nu făcusem absolut nici un rău. Nimic din ce ne învinuiseră frații vânzători...

Se înțelege ce am suferit, neavând cele cerute. Ce percheziție a urmat acasă și cum mi s-a luat tot ce mi s-a găsit privitor la Oastea Domnului: cărți, caiete, benzi, fotografii.

Și nimic nu mi s-a mai dat nici de data asta înapoi, cum nu mi se dăduse nici celelalte, de alte dați...

Și tot cam așa ca mine au mai pățit și alți mulți frați dintre cei ce fuseseră atunci acolo și pe care vânzătorul îi scrisese cu numele în denunțul său.

Așa s-a încheiat „Sfatul Frățesc“ de la treizeci și opt de ani după 12 septembrie 1937.

Așa s-a încheiat frumosul gând pe care îl aveam, de a arăta încă o dată fraților adevărul Oastei Domnului care nu trebuie să primească și să aibă în ea nimic străin de Evanghelie, de neamul nostru și de Biserica noastră. Nimic din învățăturile lucrurilor străine de sufletul și de credința noastră și a străbunilor noștri.

Frumosul gând de a ne strânge inimile și gândurile tuturor lângă vatra caldă și dulce a ceea ce este al nostru, curat și sfânt, dăruit de la Dumnezeu și rămas de la părinții noștri a trebuit din nou plătit din greu.

Ce adevăr minunat era acesta! Ce specific minunat are Oastea prin acest adevăr! Ce lucrare curată și sfântă, atât prin învățătura, cât și prin scopul ei profund evanghelic și profund uman românesc este această Mișcare a Oastei Domnului! Nimic străin de interesul lui Hristos și nimic străin de interesul Neamului și al Bisericii nu este în ea.

Nimic politic, care să dezbine în partide pe fiii acestui neam.

Nimic confesionalist, care să tulbure unitatea Bisericii.

Nimic lumesc, care să întineze conștiințele.

Nimic materialist, care să ațâțe ura și poftetele.

Nimic interesat, care să-i învrăjbească pe oameni.

Ci totul numai dăruire curată și jertfitoare, cu dragoste și lacrimi pentru nobilul scop al mântuirii fiilor acestui Neam. Pentru înduhovnicirea fiilor acestei Biserici.

Pentru înstăpânirea reală și frumoasă a voii și mântuirii lui Dumnezeu peste hotarele și peste inimile acestei țări.

Pentru că numai înnobilați de aceste transformări evanghelice, noi, ca Neam și ca Biserică, vom putea deveni cu adevărat un Popor demn, o Biserică vie, o Familie fericită.

Încă o dată: dacă salvarea acestui neam din corupție și alcoolism și a acestei Biserici din decădere morală și din rătăcirii de la credință nu va veni de la Hristos prin Oastea Domnului, atunci să fie sigur oricine că nu va mai veni niciodată și de nicăieri!

....

Tată Ceresc, iartă-le lor, că n-au știut ce fac; sau poate că n-au știut ce fac. Iar nouă – tuturor celor care, cu inima curată și cu sufletul întristat, am înfruntat încă o primejdie din afară pentru a ne vindeca o rană dinăuntru – ajută-ne să putem răbda tot ce va veni asupra noastră și pentru acest gând bun pe care am dorit să-l împlinim. Pentru păstrarea curată a Lucrării Oastei Tale și pentru salvarea fraților noștri ispitiți.

Te rugăm, veghează Tu Însuși, Doamne Duhule Sfinte, asupra viei pe care a sădit-o Dreapta Ta. Nimicește puterea duhurilor care luptă împotriva ei dinlăuntru și a duhurilor potrivnice din afară.

Întărește-i și-i înmulțește pe slujitorii Tăi buni din ea, dar înlătură-i cum știi Tu pe cei răi care nu pot nici să se îndrepte, nici să plece. Amin.

CEL CE TE-A ÎNSCRIS

Cel ce te-a înscris în Oastea Domnului Isus este Duhul Mângâierii, Duhul Sfânt de Sus, El e Cel ce de pe calea morții te-a chemat și cu Semnul Mântuirii Lui te-a însemnat,

El e Duhul Mângâierii ce ne-a fost trimis tuturor acelor care Domnul ne-a ales, să ne-ajute, să ne-nvețe, să ne dea mereu și lumină, și putere pentru Dumnezeu.

Nu vă temeți deci oricâte veți avea de dus, Duhul Sfânt ne însoțește, cum ne-a zis Isus, în ispite mijlocește să fim întăriți, în primejdii ne păzește să fim izbăviți.

Nu vă temeți nici de moarte, căci El ne va da o tărie neclintită s-o putem răbda; chiar când pietrele vor curge, să privim în Sus: cu cununa vieții-așteaptă, strălucind, Isus.

Nu vă temeți deci de-oricâte lupte și nevoi, Domnul este Cel Puternic și El e cu noi; fiți încrezători oriunde în al Lui Cuvânt, Cel ce ne-a înscris la Oaste este Duhul Sfânt.

PENTRU UN LEGĂMÂNT

Pentru un legământ cu Tine atâția au putut purta oricâte cruci, și-oricât de grele,

dar n-au călcat pe Crucea Ta.

Cei ce-am gustat a Ta iubire
lipsiți de toate ne-am știut
și ne-am putut lăsa de toate,
de Tine însă n-am putut.

Pentru Cuvântul Tău, Isuse,
am dat atâția tot ce-aveam,
puteam lăsa orice avere,
Cuvântu-Ți însă nu-l puteam.

Cei ce-am aflat a Ta viață
ne-o dăm pe cât avut vedem,
de toate ne putem desparte,
de Tine însă nu putem.

Întâiul legământ cu Tine
cei ce-l cunoaștem nu-l uităm,
putem da pentru el viața,
dar legământul nu ni-l dăm!

De toate ne putem desparte
când vine cel mai greu hotar,
dar nu ne despărțim de Tine,
Tu Singur.

ȘI O ULTIMĂ ÎNȘTIINȚARE

Am înfățișat pe larg aici aceste trei împrejurări și aceste trei adevăruri de cea mai mare însemnătate pentru tot mersul Oastei Domnului în vremea și în locul pentru care a rânduit-o Dumnezeu cel Adevărat și Atotputernic, spre împlinirea unui mare plan al dragostei Lui cu ea.

Și am stăruit cu toată puterea cuvântului, pe care ni l-a insuflat Duhul Sfânt, asupra acestor adevăruri, pentru ca oricine este chemat de Dumnezeu la mântuire prin această Lucrare sfântă să cunoască îndeaproape rugul aprins de care s-a apropiat și locul sfânt pe care a pășit, asemenea lui Moise (Exod 3, 1-10).

Fiindcă Domnul Isus, Mântuitorul poporului din care era profetul Său Moise și Care îi vorbea lui atunci pentru mântuirea lui Israel, tot El – Același Isus Îndurător și Răscumpărător al poporului din care era profetul Său Iosif – i a vorbit și lui, părintelui nostru, adevărul mântuirii noastre.

Revelația făcută profetului poporului nostru de acum n-a fost cu nimic mai prejos decât revelația făcută profetului poporului Israel de atunci. Ci revelația aceasta are pentru noi un preț nespus mai mare decât cea a celor de atunci, cu cât dezrobirea noastră este nespus mai frumoasă decât a aceluia. Ei erau izbăviți numai trupește și pe jumătate, pe când noi putem fi izbăviți și sufletește, adică pe deplin. Adevărul lor era o umbră, pe când al nostru este o Lumină. Mielul lor era numai o

preînchipuire, pe când Mielul nostru este o Realitate, un Dumnezeu.

De aceea și Solia adusă de Profetia aceasta cere o ascultare nespus mai profundă și mai deplină decât a acelora de demult. Iar neascultarea, tot așa, va fi pedepsită mult mai greu decât a lor. După cum este scris: „Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu (adică legământul făcut prin Jertfa Crucii Lui) (...) și va batjocori pe Duhul Harului“ (prin Care a fost primit în Lucrea Sa)? (Evrei 10, 28-29).

Toate aceste grozave înștiințări sunt făcute celor ce se răzvrătesc împotriva adunării și frățietății duhovnicești în care au fost chemați de Hristos la început, batjocorind primul lor legământ pus cu Dumnezeu. Nici o dezvinovățire și nici o altă interpretare pe care ar da-o ei acestor versete nu are alt înțeles decât acesta. Ci sunt numai niște amăgiri și înșelări din partea lui satan, ca să-i facă să nu se teamă și să nu se pocăiască de nelegiuirile lor. Soarta celor ce se împietresc acum în răzvrătire și neascultare nu poate fi alta decât a celor care n-au ascultat și s-au răzvrătit atunci (Deut. 4, 1-4).

Toată lucrarea pe care eu am făcut-o aici a fost numai ca să împrăpătez cunoștinței fraților mei mai în vârstă aceste adevăruri cărora chiar și unii dintre ei le-au fost martori. Și să fac cunoscute cu date și cu documente adevărate împotriva fraților mei mai tineri, care au venit în Oastea Domnului mai târziu sau mult mai târziu după ce s-au petrecut acestea.

Pentru ca nici unii dintre noi sau urmașii noștri să nu privim cu ușurință ori cu nepăsare la aceste adevăruri dumnezeiești, pentru că ele fac parte din acele adevăruri care au o valoare veșnică. Fiindcă au fost pecetluite cu Sângele lui Hristos și cu sângele celor mai sfinți dintre aleșii și trimișii Lui. Oricine ascultă cuvântul lor ascultă Cuvântul lui Hristos. Și oricine îi nesocotește sau îi trădează pe ei Îl trădează pe Hristosul Care i-a trimes (Luca 10, 16).

Viața și istoria Oastei Domnului nu este prea lungă; totuși, oricine vrea să vadă împlinirea acestor înștiințări față de cei ce s-au răzvrătit în trecut contra acestei Lucrări dumnezeiești și contra solilor lui Dumnezeu care au fost trimiși s-o mărturisească se va cutremura de asprimea cu care Dumnezeu Și le-a împlinit față de ei.

Cercetați istoria trecutului sau întrebați pe cei care mai sunt în viață, să vă spună ei ce s-a ales de Vonica, de Enică, de Jarda și de familiile lor, de mitropolitul Bălan, de Secaș, de Opișan și de ceilalți împotriviți. Iar ceea ce s-a ales de sufletele lor se va vedea numai la Judecata cea dreaptă a Viului Hristos, împotriva Lucrării și profetului căruia s-au ridicat ei .

...

Acum să ne întoarcem spre mulțimea nenumăratelor suflete sincere și curate care au venit cu smerenie la Domnul Isus și care au rămas și se luptă să rămână ascultătoare în temerea lui Dumnezeu, până la moarte, în această sfântă Lucrare mântuitoare a Oastei Domnului...

Și să ne rugăm Domnului Duhul Sfânt, Care a făcut această Lucrare ca un mijloc de mântuire pentru noi în învățătura și în credința în care s-au născut neamul nostru și părinții noștri, ca să întărească El, de nezdruccinat, în noi aceste adevăruri.

Cunoașterea și adevărarea celor din cartea asta să-i facă să nu se mai îndoiască întru nimic și niciodată de temeiul biblic și patriotic al acestor învățături și îndrumări

mântuitoare. Ci, zidindu-se și mai puternic pe temelia adevărului învățurii și credinței noastre, să lucreze faptele mântuirii lor potrivit acestor îndrumări.

Atât fiecare suflet de ostaș în parte, cât și fiecare adunare frățească să-și facă o datorie sfântă de a citi aceste adevăruri și de a le învăța, pentru a le trăi. Întâi fiecare însuși, apoi de a-i îndruma în lumina lor și pe copiii săi și familia sa.

Cele mai multe rătăcirii de la învățătură și de la credință vin de acolo că frații și surorile noastre nu cunosc învățătura cea dreaptă. și dacă nu cunosc ceea ce este bine, desigur că nu știu să se ferească nici de ceea ce este rău. Dacă nu ne cunoaștem învățătura noastră, atunci nu vom ști nici care sunt învățăturile străine...

Din cauza asta au ajuns între noi mulți frați bolnavi sufletește și multe adunări bolnave de învățături străine care pe unii i-au dus la moarte, iar pe alții îi fac și acum să umble fără să știe ce să mai creadă. Nici cum îi mai cheamă. Nici cu cine mai sunt frați.

A sosit deci vremea ca fiecare suflet de frate și de soră și fiecare adunare de școală biblică să pună mâna pe adevăr și să cerceteze verset cu verset și punct cu punct, pentru a se pătrunde de înțelesul cel mare și a se încredința că pentru noi, care am fost născuți și zidiți în Oastea și Biserica noastră, nu mai este un alt adevăr prin care să putem fi mântuiți decât acesta. Altfel, degeaba am crezut (I Cor. 15, 1-2).

Prin această afirmație, categoric biblică, noi nu vrem să spunem că alții, care s-au născut în alte confesiuni decât a noastră, nu vor putea fi mântuiți. Dumnezeu cel Atotputernic este Părintele nostru Ceresc, Făcătorul și Binefăcătorul tuturor oamenilor de pe pământ. Și El este Acela Care ține seama de orice om, de orice neam și de orice cult, căci El a lăsat ca fiecare să aibă mărturia Lui în inimile și cugetele lor. Față de ascultarea curată a acestei mărturii va răspunde fiecare înaintea Lui.

Pe cei din afara credinței noastre îi va judeca Dumnezeu după Legea pe care El le-a dat-o lor. Și în fața Lui vor răspunde dacă au împlinit-o cu temere de El sau nu. Nu-i căderea noastră să-i judecăm pe nici unii din afara noastră. Este Cine să ne judece pe toți. Ci datoria noastră este să ne cunoaștem fiecare bine credința pe care ne-a dat-o nouă Dumnezeu și după care ne va judeca El Însuși... Și cunoscând-o, să ne dăm toate silințele s-o împlinim cu fapta și cu adevărul. Să o păstrăm neștirbită, așa cum am primit-o; să ne învățăm în ea pe copiii și pe frații noștri și să ne ferim ca de focul iadului de alte învățături care ne-ar abate de la ea, pentru a nu ne pierde în osânda celor răzvârțiți.

Vremile sunt trecătoare, oamenii sunt trecători, stăpânirile, atât cele blânde, cât și cele aspre, sunt și ele trecătoare. Dar lucrarea lui Dumnezeu este veșnică, după cum Domnul și Împăratul ei este Veșnic. Și așa va fi și Oastea Domnului.

Dar orice vreme ar fi să vină și orice trebuințe s-ar ivi, atât în problemele ei materiale, cât și în cele spirituale, ea va avea în dreptarul acestor învățături, cât și în experiențele celor trei mari răscruci din trecutul ei, destulă lumină și îndrumare pentru a se orienta bine și pentru a-și împlini scopul precis, divin și etern pentru care a făcut-o Dumnezeu. Pentru modul cum și l-a împlinit, va fi chemată ea să răspundă înaintea Judecății Lui.

Atunci vom fi acolo în mijlocul ei fiecare dintre noi, ca să răspundem la rândul nostru de felul cum ne-am împlinit, în planul ei general, fiecare datoria sa personală, după locul și după rostul pe care l-am avut rânduit de Dumnezeu în ea.

Ce minunat va fi pentru cei care, la rândul lor și la locul pe care l-au avut, au zidit frumos, după cuvântul și după pilda primilor lucrători minunați dinaintea lor! Pentru cei care au avut o credință de același preț ca sfinții lor înaintași; care au zidit cu lacrimi, cu jertfe și cu

cuget curat aurul, argintul și pietrele scumpe ale învățaturii sănătoase, ale credinței drepte, ale mărturisirii curate. La ce răsplată strălucită va merge atunci Oastea cea adevărată a Domnului ca idee, ca adevăr și ca realizare unică a voinței lui Dumnezeu... Iar în mijlocul ei, fiecare suflet care a făcut cu adevărat și cu vrednicie parte din ea, începând cu cel dintâi dintre noi – și sfârșind cu cel din urmă!

Vreți să aveți parte de slava aceasta? Dacă vreți, dați vă toate silințele să vă pătrundeți de aceste adevăruri! Să ascultați de îndrumările lor și să le împliniți cu sinceritate și smerenie până la sfârșit.

Dumnezeul oricărei Răsplătiri să vă facă parte de toate făgăduințele din Cuvântul lui Sfânt, făgăduințe pe care le-a făcut El, Cel Credincios și Adevărat, oricui va crede și va trăi după voia Sa. Așa cum ne-a descoperit această voie a Lui în învățătura și în credința pe care ne-a dat-o.

Preabunule Doamne și Dumnezeul nostru, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, din tot sufletul nostru Îți mulțumim că pe noi ne-ai chemat la mântuirea Ta minunată și veșnică, pe care ne-ai făcut-o cunoscută prin Lucrarea Oastei Tale în care ne ai chemat. Și în care ne-ai poruncit să rămânem, ținând până la sfârșit Evanghelia pe care am primit-o, atât prin scris, cât și prin viu grai, de la profeții Tăi și părinții noștri...

Pecetluiește prin Duhul Sfânt în viața noastră legământul făcut prin Sângele lui Hristos, Mântuitorul nostru, pe adevărul învățaturii și al Credinței prin care ni Te-ai descoperit Tu nouă.

Ajută-ne să păstrăm în totul și neschimbat atât Dreptarul Învățaturii sănătoase pe care ni l-ai lăsat, cât și învățămintele istorice pe care ni le-au lăsat înaintașii noștri, pentru ca, umblând în totul după ele, să ajungem și noi cu bine la cununa slavei veșnice împreună cu înaintașii și cu urmașii noștri până în vecii vecilor.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

ÎN CUPRINSUL ȚĂRII NOASTRE

În cuprinsul țării noastre s-a ivit o sete și o însetare după Cuvântul lui Dumnezeu și după învățătura de mântuire sufletească. Iar această sete trebuie adăpată.

În cuprinsul țării noastre s-a ivit o binecuvântată revărsare sufletească și această revărsare trebuie îndrumată într-o albie, altcum o prind alții.

Secerișul este gata și secerătorii trebuie să iasă îndată la lucru. Neglijențele pastorale se răzbună azi mai mult ca oricând.

Părintele Iosif Trifa

SĂ ȘTII S-AȘTEPȚI

Să știi s-aștepți făgăduința ce negreșit se va-implini cu-ncredințarea neclintită că tot ce-i scris așa va fi; nici cât 'delunga-ntârziere, nici cât de mulți și tari vrăjmași să nu-ți înfrângă-ncredințarea; să lupți crezând, să nu te lași!

Să știi s-aștepți și suferința, că și ea are de-implinit

o mare taină-n viața celui ce cu Hristos se vrea unit;
dar orișicare-ar fi cuptorul și-n orice flăcări să te-ncingi,
nimic nu-ți frângă-ncredințarea, să rabzi, crezând că ai să-nvingi!

Să știi s-aștepți și izbăvirea, căci și ea-și are vremea sa,
cu neclintita-ncredințare că va veni și-o vei vedea;
oricâte piedici i s-ar pune și-orice zăvoare ți-o închid,
nimic nu-ți frângă-ncredințarea, la timp cădea-va orice zid.

Să știi s-aștepți frumos și moartea, căci și ea-și are clipa ei,
cu-ncredințarea neclintită pe-al Vieții Veșnice temei;
în orice fel ți-ar fi plecarea și orișunde-ar fi să mori,
nimic nu-ți frângă-ncredințarea că mergi spre-ai Strălucirii Zori.

...Dar și mai mult s-aștepți pe Domnul, mai grabnic
decât tot ce-aștepți,
cu neclintita-ncredințare cu care-așteaptă toți cei drepți;
durerea, poate, n-o să vină, nici moartea chiar, naintea Sa,
nimic nu-ți frângă-ncredințarea că vine El – și-L vei vedea!

MÂINILE ÎN SUS

Mâinile în sus înseamnă legătura cu cerul prin care primim puterea să biruim, cum primește lampa [electrică], ce are legătura cu uzina, să lumineze.
Nu este în lumea asta un lucru mai mare și mai frumos decât a cădea în genunchi și a înălța mâinile în rugăciuni către Dumnezeu. Când stați în genunchi și mâinile vi se strâng în rugăciune, când ochii vi se umplu de lacrimi și glasul vi se înalță fierbinte spre Domnul, atunci să știți, dragii mei, că harul Duhului Sfânt se revarsă peste voi... Atunci steagurile voastre vor fâlfâi biruitoare și biruința voastră este asigurată.
O, ce dar și putere mare este rugăciunea! Eu care scriu aceste rânduri nu-mi cruț genunchii și nu mă rușinez de lacrimile rugăciunii. Faceți și voi așa. În felul acesta vom birui totul.

Părintele Iosif Trifa

DIN VORBIREA PĂRINTELUI IOSIF – RUSALII 1937

„...Vă rog pe toți care credeți că v-am făcut vreun bine sufletesc să nu mă uitați. Să veniți la mormântul meu în fiecare an, la Rusalii, să veniți când și câți veți putea la mormântul meu cu flori, cu cântări, cu rugăciuni, cu vorbiri, cu Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia, pentru ca și dincolo de mormânt să mă încredințez și să mă bucur că Oastea Domnului cea vie trăiește, lucrează și biruie.“

"Ecou" nr. 5 din 1937

OASTEA TA, ISUSE

Oastea Ta, Isuse, va urma plăcut
calea rânduită ei de la-nceput,
fie și-nainte ca-napoi de grea,
ea până la capăt calea-și va ținea.

Prima-nvățătură și credință-a ei
le-a ținut curate prin toți anii grei,
nici în suferințe, nici în ispitiri,
n-a călcat cuvântul primei ei iubiri.

Zestrea ei de lacrimi și cântări i-a fost,
prin oricâte lupte, steag și adăpost,
nevinovăția duhului curat
i-a fost apărarea prin tot ce-a-ndurat.

Încă vor fi lupte, poate și mai mari,
vor fi și fii vrednici, vor fi și fugari,
vor fi și înfrângerii, ca și biruinți,
dar ea își va ține drumul din părinți.

Nici se va abate, nici nu-și va lăsa
rostul sfânt ce Domnul l-a avut cu ea,
de va fi să moară, va muri luptând,
numele cinstindu-și, Steagul sus ținând.

**Slavă veșnică Ție, Dumnezeuul nostru,
Tatăl, Fiul și Sfântul Duh!**

**Slăvit să fie Domnul,
căci El ne-a dăruit
lumina și-ajutorul
s-ajungem la...**

Sfârșit.